

Glasnik MIRA

Godište III. • Broj 5 • Međugorje • Svibanj 2008. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

Draga djeco!

I danas vas sve pozivam da rastete u Božjoj ljubavi kao cvijet koji osjeti tople zrake proljeća. Tako i vi, dječice, rastite u Božjoj ljubavi i nosite je svima onima koji su daleko od Boga. Tražite Božju volju i činite dobro onima koje vam je Bog stavio na vaš put i budite svjetlo i radost.

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu!

(25. travnja 2008.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // **SHIFT** KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar
"Mir" Međugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Bank
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

**Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i
poštanskom uplatnicom.**

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata {12 brojeva}
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

MARIJA - ŽIVO SJEĆANJE CRKVE

Nakon ukazanja uskrslog Gospodina učenici su preobraženi Duhom Uskrsloga i imaju udjela u trojstvenom životu u kojemu odsada živi njihov Učitelj. Oni zajedno s Marijom, Isusovom majkom, tvore jezgru Crkve, zajednice ljubavi, novoga mesijanskog naroda Božjega, koji naviješta *silna djela onoga koji nas pozivlje iz tame u svoje divno svjetlo*. Crkva je poslana naviještati i zračiti u svijetu ljepotu samoga Neba, samoga Trojstva, okupljajući pod svoj plašt *sve narode, jezike, puke i plemena* kako bi se svi susreli sa spasenjem u Isusu Kristu. Spasenjem koje preobražava život i daje mu novi smisao i usmjerenje.

fra Tomislav Pervan

Cilj svega našega nastojanja upravo ovdje iz ovoga međugorskog žarišta jest davati svjedočanstvo te naviještati i pretvarati u životnu praksu ono čega smo ovdje svjedoci i dionici. Crkva je hodočasnica, na putu prema nebeskoj domovini, ona je Crkva u poslanju. U poslanju koje je obilježeno ljepotom bjeline i svibnja. I dok razmišljamo o ljepoti proljeća, Marijina lika i njezinih poruka, ovdje nam i nehotice pada na pamet trostruka vizija ljepote koju je imao sv. Ivan Bosco, koji je za Crkvu i u Crkvi imao viđenje triju bjelina: Bjelinu euharistijskog Krista, bjelinu neokaljana Marijina lika te bjelinu Sveto-

ga Oca, Čovjeka u bijelome. To su one sigurnosti na našem životnom hodu kojih se trebamo držati. Prema Don Boscu - a povijesno iskustvo to potvrđuje - te su tri bjeline odlučne za očuvanje i spas vjere. Stoga, tko se želi odlučiti biti Kristov poslanik, svjedok, mora se probuditi, mora se držati tih triju bijelih likova. Euharistijske bijele hostije ('hostia' izvorno znači 'žrtva'), bezgrješne Djevice Marije i Kristova namjesnika na zemlji.

Na putovanju-hodočašćenju Crkve kroz prostor i vrijeme, kroz povijest svijeta ali napose pojedinih duša, Marija je nazočna kao ona koja je povjerovala, koja je rasla, >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio
Mate T. Vasilj

**RASTI U BOŽJOJ
LJUBAVI**

**MAJCI
KRALJICI
SVIBNJA**

o. Zvonko Tuba OFM Conv

**U MEĐUGORJU
SAM SE OSJEĆAO
KAO U
NAZARETU**

Prof. dr. Adalbert Rebić

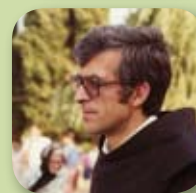
**U MEĐUGORJU
SMO SVI DOBILI
VELIKE DAROVE**

Mirjana Dragičević-Soldo

**DOBRA
MAJKA BRINE SE
ZA SVOJE**

fra Petar Lubina

**OBITELJ U
PORUKAMA
KRALJICE MIRA**

fra Slavko Barbarić

napredovala i stasavala na putu vjere, sudjelujući kao ni jedno drugo stvorenje u Kristovu otajstvu. Crkva naučava kako Marija po svom tijesnom sudjelovanju u povijesti spasenja na stanovit način u svojoj osobi i srcu sjedinjuje i odrazuje najveće istine naše vjere, ona nam stoji poput ogledala, zrcala u kojem se na najdublji i najčišći način zrcale veličanstvena Božja djela (usp. Dj 2,11).

Marija je pohranjivala, prebiralala, razmišljala...

Sveti Luka je najzornije opisao u svome djelu (Evangelju i Djelima apostolskim) Marijin lik. Smatrao je kako je za njegov *opus* posebice važna jedna crta u Marijinoj osobi te kako je treba nama prenijeti. Trokratno on ističe kako je Marija i Riječ,

ali i riječi, tj. događaje promišljala u svome srcu, pohranjivala ih ondje i čuvala kao predaju (usp. 1,19; 2,19; 2,51). Riječ je pohranjena u njezinu pamćenju i tako je ona vjerodostojna svjedokinja svega što se dogodilo s njome i oko nje. Nije bila nekakvo beživotno sredstvo, nego djelatna sudionica u povijesti spasenja.

Samo pamćenje pak u običnom životu iziskuje daleko više od pukoga bilježenja. Nije ona beživotni stroj ili računalo koje prima u sebe podatke i pohranjuje u nekakvu *memoriju* na tvrdom disku, nego ona nutarnjim pristankom i sudjelovanjem cjelokupnoga bića omogućuje prihvata i pohranjivanje riječi. Ono što me ne dira, što me iznutra ne zahvaća, jednostavno me se i ne tiče i preko toga olako prelazim u svakodnevnom životu. Lako se to briše iz pamće-

nja, u kololetu svakodnevnoga događanja te gubi svoju težinu i važnost. Pohranjivanje i sjećanje u srcu usko je povezano sa shvaćanjem i razumijevanjem. Ono što čovjek nije stvarno razumio, to se nije ni u sjećanje usjeklo, pa se ne može pravilno ni predati drugima. Tek u shvaćenu razumijevanju čovjek zapaža zbilju oko sebe te je razumijevanje zapravo u stanovitoj mjeri nutarnje poistovjećivanje s onim što je čovjek shvatio. Čovjek shvaćeno u sebe asimilira i sa sobom identificira.

Shvaćanje i ljubav

Postoji isto tako i filozofsko načelo koje veli kako čovjek onoliko shvaća koliko ljubi i prihvaća. Ljubav je mjerilo spoznaje. Razumijevanje je vezano uz ljubav. Što ne ljubim i ne prihvaćam - od osoba do stva-

ri - ne mogu zapravo pravilno ni shvatiti. Tako je bilo i u Marijinu životu. Na predaju naime spada ne prenošenje podataka (kao primjerice telefonskih brojeva), nego je to sjećanje srca u kojemu čovjek nudi i predaje dio samoga sebe, svoga bića. Uvijek je uz preda(va)nje vezana i nutarnja zahvaćenost te vjernost. Oni se međusobno uvjetuju i upotpunjuju.

Upravo u tome smislu Marija je znamen živoga sjećanja Crkve. Cijelim svojim bićem ona upija u sebe najprije anđelove riječi, a potom sve što je vezano uz Sina Božjega kojega donosi na ovaj svijet. Iznutra ih pokušava shvatiti, stopiti u jednu veliku cjelinu i jedinstvo. Riječi, odnosno događaje ona skuplja u sebi i prebire ih. Tijekom vremena uspoređuje ona sve što se oko nje odvija - riječi i događaje - sa svakodnevnim

iskustvima vlastita života te tako proniče u dubine Božjih tajni. Tako se u njoj uobličuje cjelina i ljepota Božjeg plana s njome. Njezina vjera rađa razumijevanjem koje se onda može prenijeti na potonji naraštaj.

Suprožimanje riječi i osobe, Isusa i Marije

Nije to više puka riječ, nego riječ natočena iskustvom vlastita života, riječ pretočena u ljudski stvarni život, što potom može biti svakomu od nas veliki primjer. Marija postaje time znamenom, simbolom Crkve koja ima zadaću biti prostor Riječi te vjerno prenositi svjedočanstvo o Isusu Kristu kroz povijest. Čuvati tu riječ u nemirima vremena, na vjetrometinama povijesti.

Marija jest po tome istodobno i ozbiljena stvarnost potonje Isusove prisposode o sijaču i sjemenu. Ona je ono plodno tlo na kome je riječ pala. Ne plitko koje ne pruža mogućnost ukorjenjivanja, ne okuplja lište ptica (tj. rastresenosti) koje pozoblju sjemenje i prije nego pusti korijen. Nije tu riječ ugušio ni korov zemaljskih briga i bogatstva. Ona je osoba sa srcem, osoba koja ljubi, koja živi iz Božjih dubina te i sama posjeduje dubinu. Riječ je u njoj pustila duboki korijen i tu onda dolazi do dvostruka nutarnjeg prožimanja.

S jedne strane, ona daje Riječi prostor za rast a, s druge strane, Riječ prožima nju i pretače se u njezino srce i cijelo biće. Ona pruža svoje životne sokove Božjoj Riječi, hrani ga i odgaja, dok Riječ sa svoje strane nju obogaćuje, prožima, preobražava, tako da postaje svima nama uzorom. Sami njezin život postaje znamenom uspjela i osmišljena života.

Istinski napredak: biti ili imati?

I to je upravo način na koji sama Crkva hodi kroz povijest, raste, sazrijeva. I samo će na taj način, u obostranom prožimanju, osmozi, čovječanstvo iskusiti svoju zrelost, napredovati prema konačnom cilju. Tu se može sagledati i onaj istinski napredak o kome čovječanstvo sanja. Napredak nije u povećanju proizvodnje ili pak brutodruštvenoga prihoda po glavi stanovnika, nije u debljoj lisnici. Napredak nije u povećanju imovinskoga stanja, nego u otvorenosti vlastitoga bića prema istinskom Bitku, prema Bogu.

I upravo ovdje ponovno izranja alternativa koju je davno postavio psihoanalitičar E. Fromm između biti i imati. Temeljnu bolest naše civilizacije on je

obilježio žudnjom suvremenoga čovjeka da svime ovlada, da sve ima i posjeduje. A da bi se nešto posjedovalo, najprije ga - tako on veli - treba na stanovit način ubiti. Samo se mrtvo može imati i zato je on našu kulturu koja je kultura imanja i posjedovanja, nazvao kulturom nekrofilije, smrtoljublja, tj. zaljubljenosti u mrtvo i smrt.

Možda je to izrečeno odveć radikalno, ali je u konačnici istinito. Treba se boriti za čovjekovo biti i bitak, da čovjek ima smisao i cilj svoga života, da živi iz dubine svoga bitka. Hod prema vani mora biti praćen hodom unutra, i to proporcionalno. Treba ići u kontemplaciju kakvu imamo u Marijinu liku, treba od sebe učiniti *templum*, hram Duha Svetoga jer i sama riječ kontemplacija vezana je uz *templum*, hram.

Povrat kontemplaciji - uronjenosti u Gospodinu

Crkvu ne će spasiti bezbroj vanjskih aktivnosti, ako ih ne prati duboka prožetost molitvom, kontemplacijom. Gdje se iz zrenika ispusti Marijin lik, Crkva u konačnici ostaje neplodna. Današnji Papa naglašava upravo tu protežnicu Marijina i Isusova života, naime, kontemplaciju, molitvu, šutnju. Isus je u Nazaretu bio punih trideset godina nezamijećen, šutio, kontemplirao, promatrao i promišljao svijet u svjetlu svojih spoznaja, da bi onda za tri godine pokrenuo nezapamćen prevrat u povijesti čovječanstva. Treba oslušivati Marijinu i Isusovu šutnju te tu doživjeti njihovu stvarnu nazočnost i u Crkvi te vlastitom srcu.

Vjernik i vjera žive od pamćenja srca, od onoga što se prenosi od srca k srcu. Upravo kao kod novorođenčadi ili djece predškolskog uzrasta. Dijete upija u sebe sve što dolazi od bližnjih mu i dragih osoba. To se odvija u prostoru tišine, poniranja, šutnje, predanog klanjanja Gospodinu, intimnoga dvogovora. I samo će na taj način prodrijeti Božja riječ u srce ovoga svijeta, podariti mu smisao i sadržaj, bez kojega je sve što čovjek posjeduje samo suvišni, nerijetko i smrtonosni teret koji si pojedinac i čovječanstvo tovari na svoja ionako izmučena i pogrbljena leđa. Zato nam treba učiti od Marije i njezine šutnje te zahvaljivati Gospodinu za tu osobu duboke kontemplacije Božje riječi. To bismo trebali promišljati upravo sada, u svibnju i oko blagdana Duhova gdje je ona ponovno u žarištu zbivanja.

RASTI U BOŽJOJ LJUBAVI

U svim Gospinim porukama možemo osjetiti odjek biblijskih riječi pa tako i u zadnjoj u kojoj nas Gospa potiče i poziva da rastemo u Božjoj ljubavi. Ako želimo razmišljati o tajni Božje ljubavi, uvijek moramo imati na umu da je Bog onaj koji nas prvi ljubi. Ta istina je ujedno i poziv koji traži odgovor, odnosno ljudsku ljubav prema svom Gospodinu. Na taj način ljubav postaje most izvinut iznad ponora koji razdvaja božansko od ljudskog. Ponor, iako premošten, ipak ostaje. Nitko to nije iskusio snažnije od mistika, od onih koji su s najvećom odlučnošću željeli rasti, ići naprijed, popeti se na taj most koji povezuje dvije stvarnosti.

Rast i napredovanje u duhovnom životu za svakoga je kršćanina životna zadaća. Taj napredak se očituje prije svega u tome da rastemo u Božjoj ljubavi kao cvijet koji osjeti tople zrake proljeća; očituje se i u povećanoj ljubavi prema Kristu ali i prema Crkvi. Sve to je znak istinske čovječnosti koja se preporuča svaki put kad je dotakne Božja ljubav. Gospa često koristi sliku cvijeta koji je sa svojom ljepotom i sa svojom prolaznošću simbol ljudskoga života. Tako u poruci od 25. siječnja 1995. Gospa kaže: «Draga djeco! Pozivam vas da otvorite vrata svoga srca Isusu kao što se cvijet otvara suncu. Isus želi ispuniti vaša srca mirom i radošću...», a u poruci od 25. travnja 1998.: «Draga djeco! Danas vas pozivam da se molitvom otvorite Bogu kao što se cvijet otvara jutarnjim zrakama sunca. Dječice, ne bojte se. Ja sam s vama i zagovaram pred Bogom za svakoga od vas, da vaše srce primi dar obraćenja. Samo ćete tako, dječice, shvatiti važnost milosti u ovim vremenima i Bog će vam postati bliži». Zakon duhovnog života je zakon rasta. Rast se sastoji u tome da dopustimo Duhu Svetomu da u nama djeluje i da nas ispuni svojim plodovima i darovima. Duh Sveti je ljubav koja struji između Oca i Sina. Duša koja je otvorena kao cvijet koji osjeti tople zrake proljeća prima Božje darove otvorenim srcem i spremnom voljom ispunja se neprestano milostima.

Biti svjedok danas

Povijest kršćanstva je povijest Kristovih svjedoka koji u različitim vremenima, mjestima i kulturama daju vlastito iskustvo uskrslog Krista. Papa Benedikt XVI. je već u svojoj prvoj enciklici, «Deus caritas est», podvukao kako je kršćanstvo susret s osobom, s Kristom. One koji su ga susreli možemo nazvati svjedocima. Svjedok je onaj koji je čuo i vidio i zato može svjedočiti. Svjedok je onaj koji naviješta događaje koje su se dogodili u njegovu životu i koji su mu dali novo usmjerenje, tako novo da on ne može više ni razmišljati izvan tog iskustva. Svaki kršćanin mora biti pred svijetom svjedok Uskrsnuća i života Gospodina našega Isusa Krista i znak Boga živoga, kaže dokument Drugog vatikanskog koncila (LG 38). Svijet vrvi od učitelja, istinitih ili lažnih, ali oskudijeva svjedocima. Izme-

đu te dvije uloge postoji ista razlika koja postoji među riječima *govoriti* i *činiti*. Djela govore snažnije nego riječi jer svjedok je onaj koji govori životom; roditelji u obitelji prvi su svjedoci vjere, primjer svojoj djeci.

Glasovitom je postala izjava Pape Pavla VI. kako naši suvremenici radije slijede svjedoke nego učitelje, a ako slušaju učitelje, to je zato što su oni istodobno i svjedoci (EN 41). Za svjedoka uskrsli Isus je jedina osoba u kojoj svi ljudi mogu naći spasenje, zato on ne može šutjeti jer bi se šutnjom odrekao sama sebe i ne bi mogao izvršiti poslanje na koje ga iznutra potiče Duh Sveti. Svjedok ne govori o sebi, nego o Isusu Uskrsnom koji ga je oduševio, promije-

Snimio Franjo Sušac

nio njegov život i otvorio nove mogućnosti u budućnosti. On govori s namjerom da probudi obraćenje, potpunu promjenu života, onakvu kakvu je on već iskusio. Stoga su kršćani u ovome svijetu pozvani živjeti kao svjedoci nade.

Tražite Božju volju

Isus je naš prvi učitelj duhovnog života. U Ivanovu evanđelju on kaže: «Ne tražim svoje volje, nego volju onoga koji me posla» (Iv 5,30). Ljude se često može čuti kako kažu: Ne znam što trebam činiti. Što je to volja Božja? Zašto se ne zna odgovor na ta pitanja? Upravo zato što ljudi često misle samo na svoje želje. Ako želimo vršiti Božju volju, morat ćemo mnogo toga učiniti kako bismo u konačnici shvatili. Važno je shvatiti kako se samo vršenjem volje Božje šire obzorja spoznaje i naše radosti.

Tko slijedi Gospu i živi njezine poruke, ne tražeći ništa za sebe, već tražeći volju Božju, shvatio je mnogo toga. Svaki dan život mu postaje ljepši i lakši. Ako se molimo samo za osobne potrebe, u opasnosti smo ostati na razini egoizma pa se Božja ljubav ne može razviti u nama u potpunosti. Ako smo uvijek na raspolaganju Bogu, on se brine da kročimo naprijed i da donosimo duhovne plodove. Ako tražimo volju Božju, vrlo brzo će naši problemi početi nestajati, križevi će postajati lakši jer ih ne nosimo više sami, nego nam pomaže Bog. Ako tražimo samo ispunjenje vlastitih želja, teško ćemo se spasiti jer ne možemo shvatiti Božji plan koji on ima s nama.

Gospa nas poziva na traženje Božje volje, a u punini nam se otkriva samo u osobnom susretu s Kristom. Jedino traženje i vršenje Božje volje uvest će nas u Kraljev-

Ljude se često može čuti kako kažu: Ne znam što trebam činiti. Što je to volja Božja? Zašto se ne zna odgovor na ta pitanja? Upravo zato što ljudi često misle samo na svoje želje. Ako želimo vršiti Božju volju, morat ćemo mnogo toga učiniti kako bismo u konačnici shvatili.

stvo nebesko. Isus kaže: «Ne će unići u život koji mi govori Gospodine, Gospodine, nego koji vrši volju Oca moga koji je na nebesima» (Mt 7,21). Božja volja je važnija od naše volje. Tražiti i vršiti Božju volju ne znači izgubiti se ili se odreći svoje slobode već, naprotiv, znači oslobađati se od ropstva i grijeha, svakodnevno. To znači oslobađati se od ropstva kojim nas zarobljavaju idoli kao što su: moć, novac i zarada, tuđa mišljenja... Svi ti idoli oduzimaju život, jedino ga Bog daruje. Svi drugi bogovi obećavaju mnogo, a ne daju ništa. Vršenjem Božje volje mi ulazimo u prijateljski odnos s Bogom. Kad su Isusu rekli da je došla njegova majka i njegova braća te da ga traže, on je odgovorio: «Tko je majka moja i braća moja? I okružio pogledom po onima što su sjedili oko njega u krugu i rekao: Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka» (Mk 3,33-35). Gospa je prihvatila volju Božju, pristala je služiti jedinom pravom Bogu i vršiti njegovu volju. Ona je samo jednom svojom riječju, *fiat* - neka mi bude - uz Božju milost promijenila tijek povijest.

Budite svjetlost i radost

Na kraju poruke Gospa nas poziva da svim ljudima činimo dobro, da budemo svjetlost i radost. Svjetlost i radost može biti samo onaj koji svaki dan svjedoči Božju ljubav kako je to, na primjer, radila Majka Terezija. Biti svjedok znači potpuno se predati u Božje ruke, predati svega sebe, živjeti poruku evanđelja prije nego je pripočimo drugima, živjeti u osobnom susretu s Bogom koji je postao čovjek, živjeti s Gospodinom umrlim i uskrsnim. Neka nam Marija, Majka Kristova i Majka Crkve, pomogne da posvuda nosimo poruku mira, radosti i praštanja, poruku koja je sposobna promijeniti svijet.

U MEĐUGORJU SAM SE OSJEĆAO KAO U NAZARETU

Priredio Krešo Šego

Ugledni bibličar, profesor biblijskih znanosti i orijentalnih jezika (hebrejski, arapski, sirsko-aramijski) na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, više godina predsjednik Hrvatskoga mariološkog instituta, suradnik brojnih znanstvenih časopisa i autor više knjiga, profesor emeritus dr. Adalbert Rebić više je puta posjetio Međugorje te pisao o ukazanjima. Zahvaljujemo profesoru Rebiću što se, premda zauzet brojnim svećeničkim i znanstvenim obvezama, rado odazvao razgovoru za naš list.

Cijenjeni profesore Rebiću, razgovor ću započeti pitanjem pozitivna/negativna stava prema ukazanjima koja traju dvadeset i sedam godina. S jedne strane, u Međugorje hrle milijuni hodočasnika iz cijeloga svijeta, među njima svećenici i biskupi, a i najodgovorniji u Crkvi znali su o tome kazati ohrabrujuće riječi, kao što su one Ivana Pavla II.: *Da nisam papa već bih bio u Međugorju, ili: Čuvajte mi Međugorje, ono je nada za cijeli svijet.* S druge pak strane, mnogi, pa i odgovorni iz Crkve, u međugorskim događajima ne vide ništa vrijedna pozornosti. Ne samo to, već su i protiv svega što se ovdje događa. Kako je moguća tako oprečna prosudba jednoga te istoga fenomena?

Kakav je moj stav prema ukazanjima Gospe u Međugorju koja traju već dvadeset i sedam godina? Osobno nisam prisustvovao ukazanjima, niti sam ih detaljnije, znanstveno i kritički istraživao. O ukazanjima znam uglavnom iz tiska. U Međugorju sam bio više puta. Prvi put sam ondje bio - i onda nešto duže - 1985. godine, kad sam onamo hodočastio s jednom njemačkom obitelji iz Münchena. S njima sam bio na Križevcu, s njima sam bio na molitvi Angelusa jedne od sudionica Gospinih ukazanja. Sjećam se da je ta djevojka - mislim da je to bila Mirjana - normalno, pobožno, ali bez ikakva afektivna naboja molila "Anđeo Gospodnji" s prisutnim narodom (njih stotinjak) što se za podnevni Angelus skupio pred njezinom kućom. Ostavila je na me dojam normalno pobožne djevojke. Ono što je nakon molitve rekla narodu bilo je posve u skladu s kršćanskim govorom o Gospi, o molitvi, o postu i o pokori. Gledao sam razne dokumentarne filmove u kojima su prikazivali mlade vidiocice iz Međugorja. Njihov način govora, njihovo držanje, geste, riječi... sve je ukazivalo na normalne mlade ljude kojima ne mogu uskratiti

svoju vjeru i svoje povjerenje. Moj odnos prema ukazanjima u Međugorju na temelju svega što sam posredno čuo, vidio i doživio načelno je pozitivan.

Sjećam se da su moji prijatelji iz Njemačke bili izvanredno dirnuti svime što su doživjeli u Međugorju, tako da su neplanirano ostali tjedan dana duže. Ja sam se sâm ta tri dana što sam ih proveo u Međugorju ondje osjećao kao u Galileji, kao u Nazaretu.

Najviše puta sam, međutim, bio u Međugorju za vrijeme Domovinskog rata na svojim putovanjima u Hercegovinu, u Ljubuški ili u Mostar. Tu sam susretao osobe odgovorne za skrb o raseljenim osobama i s njima razgovarao. U Međugorju sam običavao prenoćiti. Nešto duže u Međugorju bio sam negdje 1994. godine, kad sam kao član Međunarodne misije mira (Hrvatska, Bosna i Hercegovina i Turska) krenuo u Mostar. Tu sam u Međugorju zajedno s ostalim svećenicima koncelebrirao i divio se pobožnosti vidjelaca i hodočasnika koji su sa zanosom molili, pjevali na raznim jezicima. Poslije Mise zamolila me ministrica iz turske vlade da zajedno pođemo u Marijinu crkvu. Htjela bi je posjetiti. Promatrao sam je kako ona to doživljava. Ona je bila dirnuta. I premda je bila muslimanka, zamolila me je da joj darujem krunicu koju je meni darovala neka prodavačica koja me bila prepoznala. Rado sam joj ustupio krunicu, pogotovo kad mi je odala tajnu da ima dvije kćeri i da se obje školuju u Engleskoj, u katoličkoj gimnaziji.

Posve razumijem ljude koji izbliza i izdaleka dolaze u Međugorje. Tamo se vjernik može sabrati, u miru i tišini razmišljati o smislu svoga života, o propustima u životu, s posebnim duhovnim žarom moliti...

Zašto još uvijek ima nekih u našoj mjesnoj Crkvi koji Međugorje gledaju poprijeko, krivim okom, ne znam. Mene raduje pastorat koji se na uzoran način obavlja u Međugorju

na dobro vjerničkih duša.

Prošle smo godine proslavili 90. obljetnicu Gospinih ukazanja u Fatimi, a ove godine cjelogodišnjim programom Crkva slavi 150. obljetnicu Gospinih ukazanja u Lurdu. Pitam Vas kao cijenjenoga bibličara: Iz nutrine Svetoga pisma gledano, što Bog poručuje čovjeku ovakvim svojim intervencijama, ukazanjima Blažene Djevice Marije?

Bog nam ponajprije progovara po Svetom pismu, a onda i po našoj savjesti, kroz naše srce, a dakako i na druge načine. Jedan od načina, uočljiv kroz povijest Crkve, jesu i ukazanja Blažene Djevice Marije. Marijina je uloga privoditi ljude Kristu, upozoravati ih na njegov nauk i na njegovu objavu Božje ljubavi. »Štogaod vam rekne, učinite!« (Iv 2, 5). Marija nas upozorava na riječi Isusove; zove nas da Isusove riječi provodimo u životu. Tako prema Ivanovu evanđelju! A tako ona čini i kroz povijest Crkve. Nisu prva ukazanja Gospina u Lurdu ili u Fatimi. Na mnogo mjesta i na mnoge načine Gospa se kroz povijest ukazivala raznim ljudima, malenima i odraslima, muževima i ženama, laicima i redovnicima i redovnicama... Zanimljivo, čini mi se da se Gospa nije ukazala nekom biskupu? »Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima« (Mt 11, 25). I zanimljivo je da se Gospa ukazuje najčešće ženskim osobama, djevojkama. Nije čudno. I uskršli se Isus najprije ukazao ženama, najprije se ukazao Mariji Magdaleni. Grješnici, obraćenici, apostolici svih apostola. Tako barem prema evanđeoskim izvještajima.

U svojim ukazanjima Marija ljude iznad svega i najprije poziva na *obraćenje*, kao što je to činio i Isus: »Obratite se jer približilo se kraljevstvo nebesko!« (Mt 4, 17). Zatim poziva na pokoru, na molitvu, na miroljubiv suživot s drugima i drugačijima, na stvaranje mira u pravednosti i ljubavi. Ima li što ljepše-

ga?! A upravo se ta poruka najčešće čuje i u porukama koje od Gospe primaju i dalje šalju međugorski vidioci.

Premda su ukazanja u Međugorju na crti najpoznatijih ukazanja u povijesti kršćanstva - u Guadalupi, Lurdu i Fatimi - ona su u brojnim svojim posebnostima drukčija od spomenutih, ponajprije po vremenu trajanja, ali i po broju ukazanja i broju poruka. Gledano u kontekstu vremena u kojemu su ukazanja u Međugorju započela i traju danas, kako tumačite te posebnosti?

To što su ukazanja u Međugorju brojnija i dugotrajnija nego na ostalim mjestima čini ih zapravo problematičnijima u očima mnogih njihovih kritičara. Bogu se, međutim, ne mogu postavljati granice ni glede vremena ni glede intenziteta Marijinih ukazanja. Sam Bog se ljudima dugotrajno ukazuje: »Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima; konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu« (Heb 1, 1). Mogao bih parafrazirati ovu rečenicu pa reći: »Više puta

i na više načina Bog govoraše i još uvijek govori ocima po Mariji«.

U jednoj mjesečnoj poruci s početka devedesetih Kraljica Mira je rekla kako će u Međugorju dovršiti ono što je započela u Fatimi. Kažite nam, kao teolog, što je to što će Gospa ovdje dovršiti? Odnosno, što nam time želi kazati?

Vjerojatno misli na uspostavu boljega svijeta u kojem će vladati mir, pravednost, ljubav; svijeta u kojem će ljudi prihvatiti Božji poziv na obraćenje. Neka Marijina predviđanja su se već ostvarila: pao je komunizam, Rusija se počinje temeljito vraćati Bogu i njegovu Sinu Isusu Kristu. Prije dvije godine bio sam u Rusiji (u Moskvi i u Petrogradu) i vidio brojne nove crkve, masu svijeta u crkvama, mnoge mlade ljude, dečke i djevojke koji obilaze crkve, oltare, ljube ikone... To je Marija u Fatimi pretkazala a u Međugorju navijestila kao skori događaj.

Od prvih dana ukazanja Gospa u svojim porukama poučava - molite, postite, vjeruj-

te, obraćajte se, opraštajte. Jesu li to ključne poruke, intervencija Neba u vremenu duboke krize vjere u cijelom, poglavito potrošačkom svijetu? Ili je riječ o jednostavnom ponavljanju jednih te istih stvari, kako više puta naglašavaju oni koji pobijaju ova ukazanja?

U vremenu duboke krize vjere u cijelome svijetu, a osobito u zapadnoj Europi, Marijin poziv na obraćenje, na molitvu, na prakticiranje vjere - to su ključne poruke. U neku ruku to je ponavljanje biblijske poruke. Ona je uvijek aktualna i uvijek ponovljiva. Poziv na obraćenje slušamo od drevnih vremena i slušat ćemo ga do kraja povijesti svijeta.

Bez obzira što tko o ukazanjima Kraljice Mira u Međugorju govorio - Međugorje je, gledajući statističke pokazatelje - molitveno središte svijeta. U 2007. godini u župi je podijeljeno 1.608.100 svetih pričesti, a u sv. Misama koncelebriralo je 34.265 svećenika. Zašto su ljudi spremni previdjeti te činjenice? Komu to može smetati?

Doista, ne mogu vjerovati da ti podatci ikomu mogu smetati. Ti podatci bi trebali svakoga koji iskreno vjeruje i nema nikakvih predrasuda samo veseliti i radovati. »Ovo je dan što ga učini Gospodin. Klićimo i radujemo se u njemu!«.

Na jesen ćete sudjelovati na Marijanskom kongresu u Lurdu i Vaša tema također je Međugorje. Što ćete kazati o ukazanjima u Međugorju ljudima sa svih strana svijeta, ponajprije svećenicima?

Još nisam počeo pisati svoje predavanje koje ću održati o Međugorju. No, sigurno da će ovih nekoliko redaka koje sam za Vas napisao biti temeljna potka mogega predavanja u Lurdu u jesen.

I na kraju, poruka Međugorja današnjem čovjeku i svijetu?

Zaključit ću riječima iz novozavjetnih spisa. To su i riječi Marijine: »Obratite se Bogu i vjerujte njegovu Sinu i živite po Radosnoj vijesti koju nam je on navijestio. Molite, činite pokoru i djela ljubavi. Uspostavite mir, međusobnu suradnju, suživot među ljudima i uspostavljajte dobre i prijateljske uzajamne odnose! Radujte se i klićite: velika je plaća vaša na nebesima! Radujte se s radosnima, plaćite sa zaplakanima! Budite istomišljenici među sobom! Nikomu zlo za zlo ne vraćajte; zauzimajte se za dobro pred svim ljudima! Ako je moguće, koliko je do vas, u miru budite sa svim ljudima! Uostalom, braćo, radujte se, usavršujte se, tješite se, složni budite, mir njegujte i Bog ljubavi i mira bit će s vama«.

DOBRA MAJKA BRINE SE ZA SVOJE

Gospa ne donosi novih vjerskih istina. U Međugorju, kao i u Lurdu i u Fatimi, u središtu je ukazanja evanđeoska poruka. Isusova majka podsjeća kršćanina na vječne istine, poziva ga da učvrsti svoju vjeru, oživi nadu i ojača ljubav.

fra Petar Lubina

Ujeku smo slavljala jubileja 150. obljetnice Gospinih ukazanja maloj Bernardici u Lurdu. Jubilejska godina u Lurdu otvorena je na blagdan Bezgrješnog Začeca 2007. i potrajat će do istoga dana ove godine. Papa Benedikt XVI. udijelio je hodočasnicima u lurdsko svetište tijekom čitave jubilejske godine i mogućnost dobivanja oprosta, a lurdski biskup predložio je da prijeđu za to i poseban put, od zdenca u župnoj crkvi u kojemu je krštena vidjelica Bernardica, preko „zatvora“ u kojemu je neko vrijeme stanovala njezina obitelj i Masabjelske špilje do bolničke kapele u kojoj je primila prvu svetu pričest. Uprava svetišta očekuje da će Lurd u tijeku jubilejske godine pohoditi do sedam milijuna hodočasnika. Papa Benedikt XVI. najavio je svoj dolazak, a lurdsko svetište ove godine planiraju pohoditi i brojni hrvatski katolici koji i inače onamo rado hodočaste.

Prva pisana svjedočanstva o Gospinim ukazanjima imamo iz 4. stoljeća. U novije doba o njima se počinje govoriti u 16. st., s ukazanjem u meksičkom Guadalupu. Na europskom kontinentu poznatija su ukazanja u Parizu (1830.), La Salette (1846.), Lurdu (1858.), Pontmainu (1871.), Fatimi (1917.), Beauraingu (1932.-33.), Banneuxu (1933.)... Od g. 1981. u središtu su svjetskih zbivanja ukazanja u Međugorju...

Zašto se Gospa ukazuje?

Bog želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine (1 Tim 2, 4). No, put je do istine i vjere težak i naporan. Vjernički puk stoga rado traži vidljivo i opipljivo kako bi učvrstio svoju vjeru, pa je željan i ukazanja. Rado hrli na mjesta gdje se ona događaju i njima želi nadoknaditi ono što nedostaje jasnoći njegova vjerovanja.

Novije doba ostvarilo je silan napredak na mnogim područjima, ali je sa sobom nosilo i toliko toga što od Boga udaljuje. Čovjek bez Boga ne može biti sretan i zadovoljan. Mi vjerujemo da se Majka Gospodinova i iz nebeske slave "materinskom ljubavlju brine za braću svoga Sina koji još putuju i nalaze se u pogiblima i tjeskobama, dok ne budu dovedeni u sretnu domovinu" (Svjetlo naroda, 62). Imajući to na umu, možemo vidjeti kako Gospina ukazanja novijega doba žele zaštititi kršćanina od bezbožnih ideologija, krivoboštva, borbe protiv Boga i moralnog zakona, neljudskosti, pri čemu su se vladajući pojedinci smatrali gospodarima svijeta, života i smrti. Čovjek je zanemarivao prvotnu istinu Svetoga pisma. Božja Objava bila mu je suvišna. Sebe je stavljao za mjerilo svih stvari. No, Majka Gospodinova ni u jednom trenutku nije napuštala sljedbenike svoga Sina. Pače, što su bili u većoj nevolji, što su ugroženiji, što su izloženiji opasnosti - ona im je bivala bliža! Ukazivala im se preko pojedinaca ili skupinica. Dolazila je kao protulijek ljudskoj oholosti i zvala na obraćenje, na ponovno okretanje Bogu. Uvijek je naglašavala ono što je najvažnije u Božjoj Objavi, u životu po Evanđelju o koje-

mu se malo vodilo računa ili ga se potpuno ostavljalo po strani.

Nad svijet se od francuskog veleprevrata g. 1789. počeo nadvijati oblak nevjere. Tijekom 19. st. europskim kontinentom na mjesto Boga uzdizao se ljudski razum i postavljao kao jedino mjerilo svega. Isticalo se kako razum vlada u prirodi i društvu, jedini može doznati svu istinu i čovjeka usrećiti. Svaki je čovjek po prirodi dobar i dovoljan samu sebi. Treba mu dati slobodu bez ikakvih ograničenja. Tim učenjima rušena je Crkva i njezin navještaj Isusa Krista, nijekana vjera u život vječni, odbacivana svijest o zlu i grijehu, potreba milosti i otkupljenja... Sve to unosilo je sumnje među vjernički puk i u njemu stvaralo krize. Ganuta nad nevoljom u kojoj su se našla njezina djeca, nebeska Majka ukazala se g. 1858. Bernardici Soubirous u Masabjelskoj špilji kraj Lurda. U 18 ukazanja, od 11. veljače do 16. srpnja, upozorila je preko nje ljudski rod na opasnosti koje na nj vrebaju i potaknula ga na obraćenje i obnovu preko pokore i molitve. Predstavila se kao "Neoskvrnjeno Začece" i time potvrdila ispravnost pravorijeka Pija IX. koji je četiri godine ranije proglasio tu vjersku

Ganuta nad nevoljom u kojoj su se našla njezina djeca, nebeska Majka ukazala se g. 1858. Bernardici Soubirous u Masabjelskoj špilji kraj Lurda. U 18 ukazanja, od 11. veljače do 16. srpnja, upozorila je preko nje ljudski rod na opasnosti koje na nj vrebaju i potaknula ga na obraćenje i obnovu preko pokore i molitve. Predstavila se kao "Neoskvrnjeno Začece" i time potvrdila ispravnost pravorijeka Pija IX. koji je četiri godine ranije proglasio tu vjersku istinu dogmom. Tako je Lurd postao vjerna jeka Evanđelja i crkvenog učenja, koja se širi i danas i potiče na obraćenje i vjeru Evanđelju.

istinu dogmom. Tako je Lurd postao vjerna jeka Evanđelja i crkvenog učenja, koja se širi i danas i potiče na obraćenje i vjeru Evanđelju.

Ni 20. st. za vjeru nije bilo povoljnije. Val bezvjerja prodirao je u sve društvene pore. Sve je više maha zahvaćala mržnja, rušenje, pustoš i smrt... Širio se bezbožni komunizam... Nebeska Majka i u tim je trenutcima suosjećala sa svojom djecom. Ukazala se u Fatimi g. 1917. Franji i Hijacinti Marto te Luciji Dos Santos. Ljudskom rodu donijela je melem utjehe i nade, željela ga vratiti Bogu. Budući da vapaj iz Fatime nije dopro do svih srdaca, u međuvremenu je izbio II. svjetski rat. Svijet se podijelio. Zapad je usvajao materijalistički nazor na svijet i život, a bezbožni komunizam sve je više preplavljivao kuglu zemaljsku. Vjera se proglašavala izmišljotinom, nečim što je samo za stare i neuke, zaostale, a molitva gubljenjem vremena...

Dobra Majka svojih ne napušta. Neprestano bdije nad svojom djecom. Skupina mladih tvrdi kako im se javila 24. lipnja 1981. u Međugorju i nastavila gotovo svakog dana, donoseći poruku Evanđelja, po-

Novije doba ostvarilo je silan napredak na mnogim područjima, ali je sa sobom nosilo i toliko toga što od Boga udaljuje. Čovjek bez Boga ne može biti sretan i zadovoljan. Mi vjerujemo da se Majka Gospodinova i iz nebeske slave "materinskom ljubavlju brine za braću svoga Sina koji još putuju i nalaze se u pogiblima i tjeskobama, dok ne budu dovedeni u sretnu domovinu" (Svjetlo naroda, 62). Imajući to na umu, možemo vidjeti kako Gospina ukazanja novijega doba žele zaštititi kršćanina od bezbožnih ideologija, krivoboštva, borbe protiv Boga i moralnog zakona, neljudskosti, pri čemu su se vladajući pojedinci smatrali gospodarima svijeta, života i smrti.

zivajući na mir, molitvu, pokoru i obraćenje. Predstavila im se kao "Kraljica Mira". Mir je najveći Božji dar svijetu, a do njega se dolazi po vjeri koja je često na kušnji, ali i postom, koji vjerniku pomaže da ovlada samim sobom, kao i molitvom, kojom oživljuje svoju vjeru, bez koje u svijetu nastaju veliki poremećaji.

Gospa ne donosi novih vjerskih istina. U Međugorju, kao i u Lurdu i u Fatimi, u središtu je ukazanja evanđeoska poruka.

Isusova Majka podsjeća kršćanina na vječne istine, poziva ga neka učvrsti svoju vjeru, oživi nadu i ojača ljubav. Tako Gospina ukazanja posuvremenjuju Kristovu poruku u određenom mjestu i vremenu, a Gospa ostaje i dalje u službi Evanđelja i ljudskog spasenja. Njezina je poruka poticaj i poziv da Evanđelje zadobije svoje pravo značenje u vjerničkom životu, a zajedništvo s Bogom izvor je mira i zajedništva s ljudima.

MAJCI - KRALJICI SVIBNJA

o. Zdravko Tuba, OFM Conv

Marija, jednostavna žena iz naroda, iako zbunjena onim što doznaje, istodobno je i svjesna veličine zadaće koju će primiti. Ona se s punim povjerenjem predaje Božjoj volji. Ne postavlja daljnja pitanja, nego s vjerom prihvaća Božju riječ i pristaje da se po njoj ispuni obećanje dano njezinom narodu i svemu ljudskome rodu.

Uobjavi Bog nam je sebe otkrio kao - ljubav. Pokazao nam je kako je njegova sreća u tome da nam se daruje, posve ma i bez ostatka. Čovjek današnjice kao da ne primjećuje tu tajnu Boga skritu u tajni majčinstva? Da, upravo majka samo daje... i ljubi! Ona daje stvaralački, ona daje da postane... Majčinstvo je najljepša slika Boga, Ljubitelja, Stvaratelja, Darovatelja. Slika procvalog svibnja, slika rasplamsalog djetinjeg srca. Majka je biće u srcu života. Misterij ljudskog stvorenja i života sakrio se u majku. U jednu napose: Bezgrješnu Majku Mariju, Isusovu i našu Majku.

Marija - iskra života i svetosti

Marija je srce Crkve. Ona dijeli sudbinu ljudskog roda, sudbinu Crkve. U punini vremena Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama. Sin Božji ušao je u ljudsku povijest preko jedne siromašne, ponizne i smjerne Djevice. Ona je Bogu koji se objavio odgovorila poslušnošću vjere kojom Mu se čovjek potpuno izručuje. Ona je Crkvi pokazala put vjere koja je Božji dar. Marijinim pristankom Bog postaje član ljudske obitelji, postaje naš Otac. Marija postaje majka vjernog Sluge koji će biti svjedok strpljivosti, poniznosti, spremnosti i bezazlenosti. I sva njezina veličina u povijesti spasenja ne mijenja njezino služenje niti služenje umanjuje njezinu veličinu.

Marija pokazuje da služenje, kao i poslušnost i vjernost, nije gubitak već dobitak. Marijin odgovor otkriva i veličinu i dostojanstvo svakog čovjeka. Ona nam svjedoči da je Bog uz malene, slabe, pogažene; i kako Bog upravo takve traži i bira za ostvarenje svojih velikih nauma spasenja. Bog se služi neznatnim sredstvima da ostvari velike stvari.

Svako majčinstvo, a posebno Marijino, znak je Božje blizine i Njegove čudesnosti. Srce Boga raste od skromnog uzdarja majčinske ljubavi. Majčinstvo svijetli čitavim bićem i izgara postojano i predano. Majka razumije da je život koji kroz nju raste svjetiljka i da mu je Bog plamen: ona ulje, a čedo stijenj. I svaka njezina riječ i probdjevna noć pouzdano postaje sjeme koje će u svoje vrijeme proklijati i obilan rod donijeti.

Marija je oćutjela korijen života i dotakla njegovu srž

Da bi bila majkom Spasiteljevom, da bi slobodno mogla prihvatiti svoj materinski poziv koji joj je prenio anđeo prilikom Navještenja, Marija je po Božjoj milosti primila to da je već od prvog trenutka svoga postojanja bila urešena «sjajem sasvim osobite svetosti» (LG 56): imajući u vidu zasluge Isusa, Spasitelja, ona je sačuvana od ljage istočnoga grijeha i svih njegovih posljedica.

Dok danas pred oči stavljamo Blaženu Djevicu Mariju bez grijeha začetu, prepoznajemo se dostojnima Božje i ljudske ljubavi. Bog nam po Mariji, Novoj Evi, daruje mogućnost da u Njemu uvijek iznova budemo novi ljudi. On se ne spotiče o naše slabosti i klonuća, malodušnosti i nesnalaženja. Po Mariji nam poručuje da nam je darovano i povjereno stvarati i obnavljati. Živjeti život i kad daje i kad uzima. Živjeti život u punini.

Marija je ćutila Isusov život u sebi; bol i krhkost u njoj sjedinjene porađale su nešto neizrecivo. Nešto blisko i neugasivo. Nije je zbunjivala krhkost. Nazaretska ljubav i poslušnost njezinoj je krhkosti darovala i povjerala osobnost i nazvala je Novom Evom. Marija nam više nego itko svjedoči da je čovjek izvan krhkosti nezamisliv. Da krhkost, prione li uz Nju, biva nesavladiva stijena, a dijeli li se od Nje, prašina kojom se vjetar poigrava.

Ima ljudi, događaja, dana, susreta, dodira i čežnji koji imaju blagoslovnu moć da budu kvasac života i duša nekog čovjeka. Oni tiho i neprimjetno, ničim se ne ističući, posve prožmu čovjekovo biće. Sve što tinja, oni razgore, sve što sniva, uozbilje, sve što zamuckuje, pretoče u zanosan poj. Marija to zna - hodila je tim putem. Našim putem. Tek nezatno različitim koracima. Oćutjela je korijen života i dotakla njegovu srž. Stoga nas potiče da ništa ne umanjimo domišljatost našeg prionuća uz život. Da ništa ne izbljeđujemo naše oko. Bljedilom u oku, izbljeđujemo svijet. Činimo ga sivim, razvodnjenim. A pozvani smo na život! Život zanosan. Vedar. Požrtvovan. Svet.

Puna radosti

Dopustimo neka se razgori u nama iskrište života i svetosti, služenja i darivanja, ljubavi i brižnosti te s pjesnikom Vladimirom Nazorom uskliknimo:

Zdravo!
Ti puna radosti
Ljudima jednom
Stajat ćeš pred očima,
Ko mira znak, ko izvor utjehe.
Imat ćeš mjesec pod nogama
Mlado sunce će tebi sijati
U naručju
A jutarnje će zvijezde
Nad tvojom glavom pjevati
I bit ćeš vez,
Što zemlje dno i neba vrh
U jedno spaja.
I bit ćeš most,

od molitava tkan,
Od suza mit, i u luk svit,
nad jazima i crnim vodama
što čovjeka će dijeliti od Boga.
Nek je Gospodu slava
Nek volja njegova se vrši.

Svi smo pozvani kao Marija vjerovati

Kao Marija i apostoli, i mi kršćani današnjice Isusovi smo učenici, idemo svake nedjelje u školu, a naš nas Učitelj poučava kako živjeti po vjeri za Njegovo kraljevstvo. Poput apostola, i mi trebamo pomno slušati i živjeti u skladu s Isusovom porukom stalno se preispitujući, utvrđivati i produbljivati naučno gradivo. Tako nastaje prava vjera koja čini nevjerovatne stvari. Svi smo pozvani kao Marija vjerovati i na taj način izvršiti poslanje i zadaću koju nam je Isus povjerio. Jednako tako, za nas ovdje i sada važna su dobra djela, za koja ne primamo ni zahvalnost ni plaću, ni osjećajno zadovoljstvo, nego ih činimo iz čiste vjere... Davati kad ne očekuješ da će ti biti vraćeno, pouzdavajući se u Božju računicu, znači jačati vjeru, onu istu koja premješta gore i presađuje drveće.

Kod koga Bog pronade takvu vjeru, preuzet će brigu o njegovu zdravlju, poslu, školi i svemu ostalom. Samo takva vjera je svjedočanska jer je čista i bezuvjetna, jer joj uporište nije u krhkim zemaljskim dobrima, nego na nebesima! Koji put vodi do ispunjenja čovjekova srca darom vjere kojom je gorjelo srce Blažene Djevice Marije?

Osim što se sve snažnije osjeća miris proljeća i propupalog cvijeća, buđenja prirode, mjesec svibanj je po još nečemu prepoznatljiv. Prateći liturgijski kalendar, ovaj mjesec nas podsjeća na svibanjske pobožnosti i mjesec posvećen Blaženoj Djevici Mariji. Riječi pjesme koja odzvanja u srcima vjernika i našim crkva-ma uvode nas u radost ovog vremena:

*Marijo svibnja kraljice,
Ti majko rajskog slavija,
Pred sliku Tvoju ružice,
Na pozdrav svibanj stavlja.*

*O daj ga, daj blagoslovi,
I sve nas, Majko s njime
Te srca naša prizovi
Da Tvoje slave ime*

S molitvom svete krunice je kao s riječju "volim te"

I kada se u pobožnosti ovog mjeseca u rukama nalazi sveta krunica onda je lijepo prisjetiti se riječi koje je izrekao blagopokojni

papa Ivana Pavao II.: «Moliti krunicu znači Marijinim očima gledati, pratiti, upijati u sebe Isusa Krista, jer smo na njegovu sliku preporođeni u krštenju. Tako će postupno i Otac nebeski lakše u nama prepoznati svojega Sina. Hoćemo li se mi tada izgubiti? Uronjeni u Boga, mi tek onda sebe pravo nalazimo, tek onda sebe pravo shvaćamo, tek onda lakše kročimo životom unatoč teškoćama koje upravo s Bogom i nadvladavamo. Ako se za Mariju lijepo kaže da je moleća svemogućnost, onda je i nama s Marijom sve zajamčeno. U molitvi vjernika o blagdanima Blažene Djevice Marije u *Časoslovu naroda Božjega* ponavlja se zaziv: 'Pogledaj na Majku svoga Sina i usliši nas'. Ima li jasnijeg znaka da će nas Bog uslišati kad se pozivamo na Mariju?»

Često znamo slušati: "Krunica je evanđelje u malom". Moleći krunicu mi razmišljamo o događajima iz života našeg Spasitelja. Spominjemo se temeljnih otajstava naše vjere. U toj svojoj molitvi pridruženi smo Spasiteljevoj majci Blaženoj Djevici Mariji koja je na poseban način bila sudionica svih tih događaja. Nekomu će se možda molitva krunice činiti dosadnom. Može izgledati kao da se radi o pustim ponavljanjima istih riječi. S molitvom svete krunice je kao s riječju "volim te". Koliko god je puta ponovili, nikad nije suvišna i uvijek govori nešto novo. S krunicom u ruci i u srcu mi se pridružujemo svojim pretcima, tolikim svecima i blaženicima koji su ovu molitvu svakodnevno molili.

Marija, jednostavna žena iz naroda, iako zbudjena onim što doznaje, istodobno je i svjesna veličine zadaće koju će primiti. Ona se s punim povjerenjem predaje Božjoj volji. Ne postavlja daljnja pitanja, nego s vjerom prihvaća Božju riječ i pristaje da se po njoj ispunjeni obećanje dano njezinom narodu i svemu ljudskom rodu. Marija je Isusa Krista vjerom začela. Prije negoli u svome krilu, začela ga je u svome srcu. Doista, Bezgrješna je Djevica najljepši primjer i uzor kako treba živjeti da bismo stigli konačnom cilju. Ona sluša i vjerom prihvaća Božju riječ. Ona moli i prinosi.

Marija je žena koja živi očiju uprtih u krjepost, u povjerenje joj poslanje, Božje milosrđe, vječnost, u Boga samoga. Marija je odlučna usmjeriti svoj život prema Božjem stvaralačkom planu. Upravo po tome ona postaje poticaj svima nama da neumorno radimo na izgradnji sebe, uredivši svoj život prema Božjem planu.

Utecimo se Majci, Kraljici svibnja, koja je nosila i rodila našega Stvoritelja te nam tako poput proljeća otvorila vrata novoga života!

U MEĐUGORJU SMO SVI DOBILI VELIKE DAROVE (II.)

Gospa ne traži samo molitvu, ona traži primjer, a kad kaže da molimo za one koji nisu upoznali ljubav Božju, traži da to činimo na njezin način, da prvo osjetimo ljubav za nevjernike, da ih volimo kao svoju braću i sestre koji nisu bili sretni kao mi da upoznaju ljubav Božju. Tek kad se to osjeti, može se moliti za njih, a nikako ih osuđivati niti kritizirati. Treba ih voljeti, moliti za njih i biti im primjer. Onako kako čini naša Majka, s ljubavlju i molitvom.

Pruredio Krešo Šego

Vi, Ivanka i Jakov dobili ste po deset, a Vicka, Ivan i Marija, koji još uvijek imaju svakidašnja ukazanja, po devet tajni. U jednom ste razgovoru rekli da nemate ni jednu tajnu koja se odnosi na Vas osobno, već se sve tajne odnose na budućnost svijeta. S obzirom na tajne, kakva je ta budućnost?

Tajne su tajne, ali ću njihov smisao pokušati objasniti na ovaj način: Ako mi slijedimo Gospu i vidimo da je ona s nama toliko godina, možemo postaviti pitanje: Pa, bi li Majka Božja bila s nama toliko godina da nas čeka nešto loše, ili je tu da nam pomogne da se spasimo? Hodočasnici uvijek govorim da ne vjeruju onima koji nas plaše jer vjera koja dolazi iz straha nije prava vjera; čim nestane straha, nestane i vjere. Vjerujte onima koji vam govore o ljubavi jer samo vjera koja dolazi iz ljubavi, prava je vjera.

Tajne

Tako govorim i kad govorim o tajnama: Ne bojte se! Jer ako koračamo s Majkom - i prošlog 18. ožujka je rekla: *Ja vam dajem svoje ruke* - čega se onda trebamo bojati? Na kraju krajeva, čemu uopće razgovarati o tajnama? Ono čemu nas Gospa uči jest u svakom trenutku biti spreman doći pred Boga, a ne govoriti o tajnama. Bit će Božja volja, a naše je da je spremni čekamo.

Jedna od tajni je i znak koji je Gospa obećala ostaviti u Međugorju. Jeste li ga vidjeli i znadete li kad će on biti?

Znam kad će biti znak, a on će biti Gospin dar svima nama. Vidjet će se da ga je nemoguće napraviti ljudskom rukom, da je od Boga. To je sve što smijem reći.

Gdje će znak stajati?

Na Brdu ukazanja.

Kako će se događati objavljivanje tajni?

Za objavljivanje tajni koje sam ja dobila izabrala sam fra Petra Ljubičića. Deset dana prije otkrit ću mu što će se i gdje dogoditi, a mi ćemo onda sedam dana provesti u postu i molitvi. Nakon toga će, tri dana prije, fra Petar objaviti tajnu. On nema pravo izbora, kazati ili ne kazati tajnu, već je mora svima kazati. To je Božja volja, i ako je prihvatio tu misiju, mora je ispuniti prema Božjoj volji.

Ali uvijek ponavljam, ne treba govoriti o tajnama, već treba moliti. Ako Boga osjećamo kao oca, a Gospu kao svoju majku, ne trebamo imati straha, ni od čega.

Poznato je da su tajne koje ste dobili zapsane na nekoj vrsti pergamene, na materijalu koji nije zemaljskog podrijetla. Tekst ispisan na njemu je za sve druge osobe nečitljiv?

Tako je, i uopće nemam potrebu taj predmet posebno kriti jer ga nitko osim mene ne može pročitati.

Mirjana, posljednje svakidašnje ukazanje imali ste na Božić 1982. Kako ste se osjećali kad ste saznali da od toga dana više nema ukazanja, svakidašnjih susreta s Gospom?

Ta spoznaja bila je nešto najbolnije što sam osjetila u svome životu. Kad o tome pričam i danas, nakon toliko godina, moram zaplakati. Kad se to dogodilo, jednostavno u to nisam mogla povjerovati. Mislila sam da se to ne može dogoditi jer, kako ću sutra živjeti, kako sutra mogu živjeti, a da nemam ukazanje. I mislila sam da je to nemoguće, da će se Gospina odluka promijeniti. Sutradan sam u vrijeme ukazanja kleknula i molila, i prekосуtra, i dan poslije, i tako je mjesec dana trajala

ta moja agonija. Nakon mjesec dana, uz Božju sam pomoć dobila snagu da to shvatim i prihvatim i nastavim dalje živjeti. Ponavljam, tada sam doživjela najveću bol u svom životu i mislila sam da to ne može biti, da ću umrijeti, da mi dragi Bog to ne može učiniti.

Od te godine ukazanje imate svakoga 18. ožujka, što Vam je Gospa obećala na posljednjem ukazanju. Kako se pripremate za to ukazanje i što Vam znači taj dan?

Najprije ću nešto objasniti. Mnogi misle da na taj dan imam ukazanje jer je moj rođendan. No, ukazanje nije zbog rođendana, Gospa nikada nije rekla: Sretan ti rođendan; ona ne dolazi zbog moga rođendana.

Za to ukazanje uvijek se pripremam molitvom i postom. Dani prije 18. ožujka i dani prije drugoga u mjesecu potrebni su mi da se mogu u miru pripremiti za ukazanje, ali je Bog htio da baš toga nemam, upravo tih dana dolazi najviše hodočasnika koji žele popričati sa mnom, vidjeti me, žele čuti svjedočanstvo, pa u te dane najviše zahvaljujem Bogu što postoji noć jer danju ne mogu biti sama u miru i molitvi. Zahvaljujem Bogu jer je i to on htio - da idem naprijed, a dokle će to tako biti, ne znam.

Od 2. kolovoza 1987. svakog drugog u mjesecu u sebi čujete Gospin glas, a zapravo već dulje vremena i vidite Gospu. Je li to ukazanje drukčije od onoga na 18. ožujka ili je jednako?

Vrlo kratko vrijeme to je bio unutarnji govor, a ubrzo je prešlo u ukazanje svakog drugog u mjesecu. Gospa mi je na posljednjem ukazanju rekla da ću imati i izvanredna ukazanja i ona su počela 2. kolovoza 1987. Ne znam dokle ću ih imati. Ona su malo drukčija jer je to molitva za one koji nisu upoznali ljubav Božju, za nevjernike.

Čovjek u raj može i bez ruke i bez noge, ali s grijehom na duši ne može

Tim ukazanjima svakoga drugog u mjesecu i molitvom Gospa je napravila jedan veliki pokret; molitva za nevjernike proširila se na cijeli svijet. Ljudi svjedoče da se ta molitva širi u čitavom svijetu, te osnivaju i molitvene skupine na tu nakanu. Ako pogledate i ovdje u Međugorju, svakoga drugog u mjesecu mnogo je više hodočasnika nego obično, a mnogo ih govori da mijenjaju svoj život. Ne govore o tjelesnom, već baš o duševnom ozdravljenju koje ovdje doživljavaju. To držim najvažnijim jer čovjek u raj može i bez ruke i bez noge, ali s grijehom na duši ne može. Kad molimo za one koji nisu upoznali ljubav Božju, mi molimo za sebe, za svoju djecu, za svoju budućnost, jer tko od nas može reći da je dobar vjernik, da slijedi Boga. Naprotiv, bojim se onih koji tako govore. Ja nastojim biti dobar vjernik, nastojim činiti ono što Bog od mene traži, a koliko sam do-

Shimo Foto Bani

bra, to samo Bog zna. Zato, kad molimo za njih, molimo za sebe.

Gospa ne traži samo molitvu, ona traži primjer, a kad kaže da molimo za one koji nisu upoznali ljubav Božju, traži da to činimo na njezin način, da prvo osjetimo ljubav za nevjernike, da ih volimo kao svoju braću i sestre koji nisu bili sretni kao mi da upoznamo ljubav Božju. Tek kad se to osjeti, može se moliti za njih, a nikako ih osuđivati niti kritizirati. Treba ih voljeti, moliti za njih i biti im primjer. Onako kako čini naša Majka, s ljubavlju i molitvom.

Zimus ste u poruci nakon jednoga ukazanja prenijeli kako je Gospa bila žalosna kao ni u jednom ukazanju dotada. Što je najviše žalosti?

Najviše je žalosti kad vidi da ne idemo pravim putem. Ona nas kao majka voli i svat-

ko joj je poseban i važan. Ona se za svakoga od nas posebno brine. Najviše je žalosti kad vidi da njezina djeca umjesto spasenja biraju propast.

Bolno je vidjeti suzu, ali je bolnije kad na svakom djeliću Gospina lica vidiš neopisivu bol i žalost, kad njezino lice pulsira bolju, kad je to toliko jako da ne moram vidjeti suze, a shvaćam koliko je boli i koliko je žalosna. Iz Gospina lica čitam golemu patnju, a sve zbog nas. Ona nam toliko daje i toliko čini za nas, a mi ne možemo načiniti ni najmanji korak, ne za nju već za sebe, to je strašno. Na tom ukazanju koje ste spomenuli bila sam za umrijeti, mislila sam da to jednostavno neću moći preživjeti. Tri sam dana nakon toga bila bolesna, a onda mi je Bog dao snage da njezino lice ne bude stalno pred mojim očima i da njezina bol ne bude

tako čitljiva. Nekako sam dobila nadu da mi ipak možemo te suze obrisati i bol umanjiti, svatko od nas. Kad kažem mi onda mislim na sve nas, a nikada ne mislim samo na vidioc ili samo na svećenike. Kad Gospa kaže *draga djeco*, ona misli na čitav svijet. Svi ljudi su njezina draga djeca.

A kad je Gospa najradosnija?

Najradosnija je kad govori o Isusu. Tada ima predivan osmijeh. Uvijek kad nam pruža Isusa, Božju ljubav, ima divan, neopisiv osmijeh. S Isusom nam pruža ljubav i nadu. Nakon toga i ja sam drukčija, manje me boli što je ukazanje završilo.

Dvadeset i sedam godina ste Gospina vidjelica. Svaki put kad imate ukazanje vidite Nebo, a Kraljica Mira nam u više poruka kaže da živimo u milosnom vremenu. Kako živjeti danas, pa i sutra? Svjedoci smo da zemaljske stvari postaju važnije od duhovnih; crkve su u bogatom svijetu sve praznije, a ljudsko srce, unatoč blagostanju, sve siromašnije. Kako živjeti to što nam Gospa govori? Kako se oduprijeti izazovima vremena, a prihvatiti poruke?

Današnji svijet pruža sve, ali samo Isus može dati mir. Možeš imati sve materijalno što na zemlji postoji, ali s time nikad ne ćeš biti sretan jer uvijek ćeš htjeti još, još i još, i opet će ti biti malo, i opet ćeš biti nezadovoljan jer nemaš ono najvažnije, a to je mir. A mir, pravi mir, može ti dati samo Isus Krist.

Bez Isusa smo siromašne duše bez mira

Onomu koji želi čuti svjedočanstvo i Gospinu poruku uvijek kažem: Pođi malim koracima, korak po korak. Nemoj reći: Evo, molit ću krunicu, postit ću dva puta tjedno - izgubit ćeš se, odustat ćeš jer si slab čovjek. Dopusti da u tebi raste vjera, da Bog raste u tebi. Gospa nam je to pokazala i svojim primjerom. Kad se ukazala tražila je da se svaki dan na koljenima moli sedam Očenaša, Zdravomarija, Slavaocu i Vjerovanje. Poslije toga tražila je jedan dio krunice; pa da postimo u petak; pa drugi dio krunice; pa treći dio krunice; pa da postimo u srijedu... išla je korak po korak. Hodočanicima uvijek kažem da idu polako - izmoli danas jedan Očenaš, ali budite zajedno ti i tvoj Bog, neka je taj Očenaš zaista Očenaš; sutra dodaj Zdravomariju, prekосуtra Slavaocu... polako, jer Bog će ti dati snagu, dat će ti želju da slijediš njega i njegov put korak po korak, kao što nam je Majka pokazala svojim primjerom. Kad se nešto želi, za to se uvijek nađe vremena. Veličina oca i majke, veličina roditelja jest u tome da znaju kad je vrijeme molitve. Tada se isključuje i televizor i računalo i sve, i moli se. Ako čovjek ne želi moliti, uvijek će naći razloga zašto ne moli. Možemo imati sve, ali ako nemamo Isusa, nemamo ništa. Bez njega smo siromašne duše bez mira.

nastavak na str. 32

OBITELJ U PORUKAMA KRALJICE MIRA (I.)

fra Slavko Barbarić

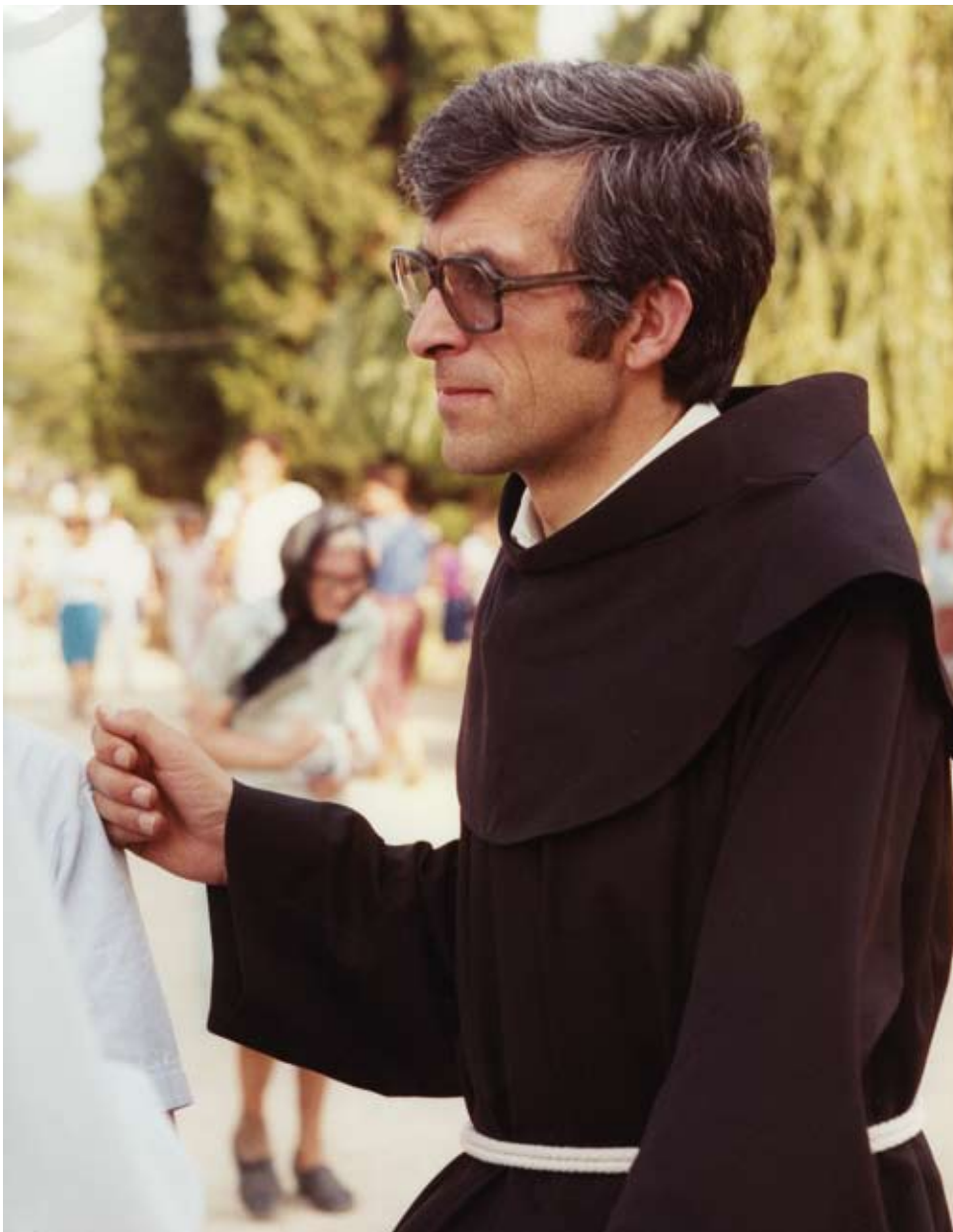
Tekst fra Slavka Barbarića koji objavljujemo u tri nastavka napisan je za sudionike Molitveno-obrazovnog seminara za voditelje centara mira, molitvenih skupina i karitativnih djelatnika vezanih uz Međugorje, održanog 1997. Zbog stanja u obiteljima, držimo da je veoma aktualan i poučan kako za današnje, tako i za sutrašnje vrijeme.

1. Međugorje je škola u kojoj Marija, Kraljica Mira, već petnaest i pol godina govori i govoreći uči. U jednostavnim porukama koje je od 1. ožujka 1984. do 8. siječnja 1987. svakog četvrtka davala po Mariji Pavlović-Lunetti i koje od 25. siječnja 1987. do danas po njoj daje svakog 25. u mjesecu, ne govori ništa novo. Ona nas samo na jednostavan, majčinski način pun ljubavi i razumijevanja, nježnosti i strpljivosti, ali jasno i odlučno, podsjeća na ono što smo kao njezina djeca, pojedinci, obitelji, te kao cijela Crkva dužni činiti.

Njezin govor je jednostavan i konkretan, bez teorije i filozofije, upravo onakav kakav treba biti govor svake majke. Marija, Kraljica Mira, jasna je u onome što od nas traži i zahtijeva. Njezinim porukama ne treba posebnih objašnjenja. Shvatljive su svakome i svima, bez nesporazuma i nejasnoća.

Njezin govor uvijek ima duboke veze s biblijskom porukom s jedne, a s druge strane poruke pokazuju duboku vezu s našom svakidašnjicom. Da bismo lakše prepoznali tu duboku povezanost Marijinih poruka s biblijskom porukom i našom stvarnošću, dostatno je prisjetiti se njezine glavne poruke: *Mir, mir i samo mir*, koju je dala 26. lipnja 1981. Uz ove, dodala je i proročke riječi: *Molite i postite, jer se postom i molitvom mogu zaustaviti ratovi i prirodne katastrofe*. Stvarnost rata davne 1981. bila je za nas Hrvate katolike nezamisliva. A 10 godina kasnije, na isti nadnevak, 26. lipnja 1991., pale su prve bombe i najavile užasnu stvarnost rata koju nismo ni htjeli ni očekivali i za koju smo se nadali da ne će poprimiti onakve razmjere kakve je poprimila.

Glavni cilj ukazanja je mir i on se, kao crvena nit, neprestano provlači kroz sve što Marija govori i čini. Govorila je stoga i o preduvjetima mira: obratiti se, moliti, postiti, vjerovati, predati se Bogu potpuno, ostati s njim na putu svetosti. Jasno je progovorila i o sredstvima: moliti krunicu,

Bog je temelj svega, on je izvor života i svetosti, stvoritelj i uzdržavatelj svega, on je mir i ljubav. Bez osobnog kontakta s njime nitko ne može imati mir. On daje sve što imamo i njemu sve pripada. U posvećenoj obitelji Bog se nalazi na prvome mjestu i on treba vladati životom obitelji.

ispovijedati se, čitati Sv. pismo, slaviti sv. Misu, činiti dobro.

Jednako su prozvani i pozvani pojedinci, obitelji, skupine, cijela Crkva i cijeli svijet. U cijelom procesu mira Marija neprestano naglašava važnost pojedinca, obitelji i molitvene skupine. Njezin put do mira je induktivni put. Sve počinje s pojedincem koji se mijenja i mijenjajući se stvara nove odnose u obitelji i u društvu, u Crkvi i u svijetu. Sve počinje osobnim obraćenjem pojedinca koje stvara najprije nove odnose u obitelji pa potom dalje. Vidioci neumorno ponavljaju Gospine riječi da mir najprije mora zavladati u našem srcu, potom u obitelji i tek tada u svijetu. Tu je neizostavna i nezaobilazna vrijednost i važnost pojedinca. Bez pojedinca su neostvarivi programi koje je Bog njoj, Mariji, povjerio. Pojedinač stvara novu sredinu, novu obitelj, a nova obitelj novu Crkvu i novo društvo. Novo društvo, nova Crkva i nova obitelj, obnovljeni obnovom pojedinca, svoju ulogu, opet, imaju u odgajanju pojedinaca te im pomažu lakše ostvarivati svoj identitet.

Zadaća ovoga izlaganja je pokazati ono što Marija govori o obiteljima, kakvu obitelj ona želi, što preporučuje, na što upozorava roditelje, djecu, stare, koje vrijednosti trebaju živjeti i kako se ponašati jedni prema drugima, prema Bogu, molitvi, Misi, Sv. pismu.

2. Marija obitelj spominje u 27 poruka. Od toga je 13 poruka dano četvrtkom, ostalih 14 su dane 25. u mjesecu. Sve što je rekla može se prikazati kronološki, ali i tematski. Osobno se odlučujem za tematski prikaz.

Bog na prvome mjestu

Bog je temelj svega, on je izvor života i svetosti, stvoritelj i uzdržavatelj svega, on je mir i ljubav. Bez osobnog kontakta s njime nitko ne može imati mir. On daje sve što imamo i njemu sve pripada. U posvećenoj obitelji Bog se nalazi na prvome mjestu i on treba vladati životom obitelji. Odlučiti se za Boga i staviti ga na prvo mjesto znači učiniti ono što je učinila Marija i živjeti onako kako je živjela sveta Nazaretska obitelj. "Stoga, draga djeco, stavite Boga u svojim obiteljima na prvo mjesto, da bi vam on dao mir i da bi vas zaštitio. Ne samo od rata, nego da vas i u miru štiti od svake sotonske napasti", veli se u poruci od 25. prosinca 1991. Marija jasno govori o sotonskom neprestanom i neumornom djelovanju i u vrijeme rata i u vrijeme mira. On

U cijelom procesu mira Marija neprestano naglašava važnost pojedinca, obitelji i molitvene skupine. Njezin put do mira je induktivni put. Sve počinje s pojedincem koji se mijenja i mijenjajući se stvara nove odnose u obitelji i u društvu, u Crkvi i u svijetu. Sve počinje s osobnim obraćenjem pojedinca koje stvara najprije nove odnose u obitelji pa potom dalje.

ne podnosi ništa dobro, "jer on želi rat, želi nemir, želi srušiti sve što je dobro" (poruka od 25. ožujka 1993.). U istoj poruci Marija tri puta poziva na molitvu: "molite, molite, molite". To je odgovor na pitanje kako se priviti uz njezino majčinsko srce.

"Došla sam vam kazati da Bog postoji", glasila je jedna od prvih poruka koju su vidioci prenijeli svijetu. Kasnije će u mnogim porukama pozivati pojedince i obitelji odlučiti se za Boga, staviti ga na prvo mjesto.

Tako je to bilo zacijelo u njezinu životu. Ona se proglasila službenicom Gospodnjom, koja je u svemu vršila Božju volju. U njezinim mislima, riječima i u cijelom njezinu djelovanju Bog je bio na prvome mjestu.

U poruci od 2. lipnja 1984. Gospa traži da se moli devetnica za izljev Duha Svetoga na obitelji, sve poziva da cijeli ovozemaljski život bude proslava Boga. A Bog sam će dati potrebne darove da se to dogodi (2. lipnja 1984.). Sv. Pavao uči u Prvoj poslanici Korinćanima: "Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju" (10,31).

Sve što nam govori, Marija govori u ime Božje. Ona je prorok i kraljica proroka, a prorok je onaj koji govori u ime Božje. Dakle, proročke se riječi ne odnose najprije na neke buduće događaje, nego na govor u ime Boga. Stoga su svaka majka i svaki otac na prvome mjestu proroci, koji svojoj djeci otkrivaju volju Božju, Božju ljubav i milosrđe, Božje planove i sredstva kojima se ti planovi mogu ostvariti. Njoj je Bog povjerio planove koji će se ostvariti samo u suradnji s nama. "Pomogli ste mi svojom molitvom da se ostvare moji planovi. Molite dalje, da se ostvare planovi u potpunosti" (poruka od 27. rujna 1984.). Uči nas da sve treba pripadati Bogu, a to ćemo ostvariti preko njezinih ruku (poruka od 25. listopada 1988.). Kad Boga stavimo na prvo mjesto, tada ćemo imati mir i biti sigurni od svake sotonske napasti. Kad budemo imali Boga imat ćemo zapravo sve. Bez njega smo jadni i izgubljeni te ne znamo na čijoj smo strani. Odlukom za Boga i stavljanjem

Boga na prvo mjesto, naš će život i cijelo naše životno djelovanje biti potpuno jasno određeni (poruka od 25. prosinca 1991.).

Obitelj, u ovom slučaju roditelji, jesu oni koji iskustvo Boga prenose na svoju djecu. Kad je njima Bog na prvome mjestu, onda će među njima biti ljubavi, služiti će životu i upravljati će svoju djecu na pravi put. Stoga Marija poziva da se najmlađi potiču "na molitvu i da djeca idu na svetu Misu" (poruka od 7. ožujka 1985.). Djeca će samo tako naučiti ono što žive njihovi roditelji. Kad djeca otkriju Boga i on uđe u njihov život i dođe na prvo mjesto, ostat će na putu mira, vjere i ljubavi.

U poruci od 25. kolovoza 1996. Marija roditelje poziva da poučavaju svoju djecu, jer ako im ne budu primjer, djeca će otići u bezboštvo, a to znači u tamu, u nemir, u smrt.

Marija nije zaboravila ni stare u obitelji. Oni su važni i treba ih poticati da mole, a mladi trebaju primjernim životom postati pomoć svima i tako svjedočiti za Isusa (poruka od 24. travnja 1985.).

Takav odnos mladih prema starima i važnost starih u obitelji čovjek otkriva samo u susretu s Bogom. U današnjem životnom ritmu i djeca i stari često su doživljeni kao smetnja, kao prepreka da se život uživa. U takvim odnosima opravdavaju se pobačaji, ubijanje malenih i odbacivanje starijih, sve do eutanazije. Promjena stava može se očekivati samo ako se svi odluče za Boga, koji je stvoritelj svakoga i svakomu životu daje duboki smisao, koji je ugrožen materijalističkim stavom o životu. Stoga Gospa kaže da nema mira tamo gdje nema molitve, niti ima ljubavi gdje nema vjere. Mir se rađa u susretu s Bogom, a ljubav u potpunom povjerenju, predanju Bogu. Bog daje mir, i mir je Božji dar (poruka od 25. siječnja 1996.).

Kad Bog u obitelji bude na prvome mjestu, tada će i molitva dobiti svoje pravo mjesto i vrijeme, a to će omogućiti da se traži i nalazi volja Božja (poruka od 25. travnja 1996.).

(Nastavlja se)

ŽENA IZ MAGDALE

Put darivanja i primanja ljubavi zahtijeva od nas hrabrost suočenja s vlastitom slabošću, neuspjehom, grijehom, ali također pruža i priliku za dublji pogled iza površnoga, izvanjskoga i vidljivoga, u neslućene mogućnosti do punine života.

s. Dominika Anić

U mjesecu svibnju obično se sjećamo žena i majki, njihove važnosti i poslanja. U svojoj meditaciji odlučih se zaustaviti pokraj jedne od njih, pokraj one oko koje se u povijesti isprepliću mnoga pa i oprečna „tkanja“ mišljenja i riječi: od filmova do romana, traženja činjenica u evanđeljima do slobodnih nagađanja. Od velike grješnice do velike obraćenice. Od žene kojoj je Isus iz Nazareta donio unutarnje oslobođenje od «sedam zlođuha», do one koja među rijetkima ostaje pod križem te ga u rano jutro, još za mraka, traži na grobu. Žena je to koju neki crkveni oci nazvaše *apostolicom apostola*. Riječ je, dakako, o ženi iz Magdale. I možda bih najbolje pogodila ako kažem da je ona žena koja traži - tražiteljica ljubavi, spasenja, blizine, oslobođenja... tražiteljica smislenijeg života.

Tražena ljubav

Ako pristanemo dijeliti mišljenje nekih koji ovu ženu poistovjećuju s grješnicom iz Lukina evanđeoskog izvješća, i u tom slučaju u njoj prepoznajemo onu koja traži; tražila je biti ljubljenica i ljubiti. Makar je na tom putu traženja doživljavala razočaranja, osude, prijezir, zavist, poniženja i odbacivanja, ona nije odustajala. Ona je slika jake žene koja se ne obazire na osude ljudi, nego slijedi vlastito srce koje će je dovesti do Onoga koji je ne osuđuje, ne prezire, nego je prihvaća i ljubi. Isus iz Nazareta je jedini koji je u stanju pogledati dublje, svojom suosjećajnom ljubavlju doprijeti do same srži njezina traženja, do one dimenzije unutarnje čežnje koja nadilazi svaku izvanjskost i površnu ljepotu i zavodljivost kojima se ponekad služimo da bismo zauzvrat dobili mrvice ljubavi i prolaznog zadovoljstva. Vidio je Isus tu čistu, duboku čežnju utemeljenu u snažnoj ljubavi koja je vapila da se daruje, i blagoslovio ju je pri-

hvaćanjem i oproštenjem. Učinio je to na jedinstven način, jednostavno i bez puno objašnjavanja, u prepoznavanju srca. Kad se dođe u dodir s takvom ljubavlju, tada je preobrazba moguća, duboka preobrazba i rasvjetljenje koje otvara proces obraćenja i novi put u slobodu življene ljubavi. Ženu iz Magdale njezino tragalačko i tražiteljsko srce dovelo je do toga iskustva. A mene? A nas?

Zrcalo istine

Zagledanost u Isusove oči koje ne osuđuju nego ljube uvele su ovu ženu u slobodu koja nema uminuća, dovele su je pred zrcalo njezine vlastite istine koju je sada mogla promatrati bez stida, ta ona je bila žena koja *mnogo ljubi*. Tu istinu o njoj kazao je Onaj koji je jedini znao kako je težak put proživljene boli i ranjenosti morala proći da bi otkrila istinu o sebi, da bi došla do svoje istinske biti, promatrana Božjim, a ne ljudskim očima.

U susretu s Isusom žena iz Magdale prvi put je sebe smjela doživjeti kakva jest jer ovaj čovjek od nje nije ništa tražio, nije joj postavljao nikakve uvjete ni zahtjeve - jednostavno ju je ljubi. Samo iskustvo prihvaćanja i ljubavi može mi o meni progovoriti iskreno, može me otkriti meni samoj, bez lažnih natruha koje obmanjuju. Istina u meni oslobađa ljubav kao i u Mariji. I ja tek tada mogu živjeti svoju vlastitu istinu iz najunutarnije biti, iz najdublje čežnje i snage skrivene u meni. Tu unutarnju

čežnju žene iz Magdale, koja ju je nezauzavljivo nukala za traženjem ispunjenja, slutim i u svome životu. Ona me ponekad toliko određuje da «gubim dostojanstvo» u prosjačenju ljubavi od ljudi i doživljaju praznine koja plaši i orobljuje. Ona me ponekad dovede u situaciju da mi okolina zavidi, osuđuje me ili prezire i time uvlači u začarani krug osjećaja lažne krivice i necijenjenja sebe. Znam da samo susret s istinom dogledanom kroz Božje oči može osloboditi izvore ljubavi u meni samoj, koje uzaludno pokušavam zatrpiti površnim odnosima i sebičnim prohtjevima.

Hrabrost suočenja

Put darivanja i primanja ljubavi zahtijeva od nas hrabrost suočenja s vlastitom slabošću, neuspjehom, grijehom, ali također pruža i priliku za dublji pogled iza površnoga, izvanjskoga i vidljivoga, u neslućene mogućnosti do punine života.

Na ovom tragalačkom putu koji je ujedno i životni put, uvijek iznova nailazimo na određene poteškoće kad ljubav želimo sačuvati slobodnom od svih zahtjeva za posjedovanjem i težnjom kontrolirati druge. Mnoge žene među nama, premda prepoznaju čežnju za ljubavlju u sebi, teško se snalaze s prihvaćanjem i poštovanjem samih sebe, svoga tijela, svojih slabosti i jakosti. Mnoge od nas ljube druge da bi same bile ljubljene. Ali ako same sebe ne volimo, naša ljubav postaje nezasićena i često druge opterećuje jer ne mogu odgovoriti našoj čežnji. Teorijski znamo kazati kako ljubimo bezuvjetno, ali u svakidašnjem životu vidimo da to i nije baš tako. Naše želje i naša djela kao da se nikako ne susreću. Znamo reći kako bi nam bilo lakše voljeti našega partnera, dijete, roditelja, prijatelja kad bi oni bili drukčiji. Tako se naš pogled često zaustavlja pa i fiksira na ono što drugomu nedostaje, previđajući ono što on jest. Poput farizeja, ako ne glasno, a ono u srcu, upiremo prstom u osobu i njezin «griješ», sumnjajući i u Isusa koji kao prorok ne prepoznaje «kakva je to žena»... A Isus, jedini poznavatelj srda-

Ako pristanemo dijeliti mišljenje nekih koji ovu ženu poistovjećuju s grješnicom iz Lukina evanđeoskog izvješća, i u tom slučaju u njoj prepoznajemo onu koja traži; tražila je biti ljubljenica i ljubiti. Makar je na tom putu traženja doživljavala razočaranja, osude, prijezir, zavist, poniženja i odbacivanja, ona nije odustajala. Ona je slika jake žene koja se ne obazire na osude ljudi, nego slijedi vlastito srce koje će je dovesti do Onoga koji je ne osuđuje, ne prezire, nego je prihvaća i ljubi.

ca, jedini koji dokučuje pravu istinu o čovjeku, strpljivo šuti. On u prezrenoj ženi vidi onu iskonsku čistoću i čežnju s onu stranu svih ljudskih uprljanosti grijehom, ali isto tako vidi i farizejevo licemjerje, pa i zloću, sakrivenu s onu stranu njegove ljubavnosti i gostoprimstva. Zato će mu se Isus i obratiti riječima: «Šimune, imam ti nešto reći.»

Isus ženi nema potrebu puno govoriti. Između njih se smjestila čista jasnoća. Srcima punim ljubavi prepoznali su se. A gdje progovori ljubav, riječi postaju suvišne. Či-

Mnoge žene među nama, premda prepoznaju čežnju za ljubavlju u sebi, teško se snalaze s prihvaćanjem i poštovanjem samih sebe, svoga tijela, svojih slabosti i jakosti. Mnoge od nas ljube druge da bi same bile ljubljene. Ali ako same sebe ne volimo, naša ljubav postaje nezasićna i često druge opterećuje jer ne mogu odgovoriti našoj čežnji.

stoća osjećaja dovodi do preobrazbe srca i života, vodeći u slobodu osobnog nasljedovanja Onoga koga se susrelo.

Nije li put blizine i prepoznavanja Isusa otvoreniji poniznim grješnic(a)ima (ma

koje vrste), nego oholim pravедnicima koji, ugošćujući Učitelja, stvaraju privid dobrote i velikodušnosti iza koje se može sakriti najgore licemjerje, umišljena svetost, oholost i prijezir slabijih?

I JA SAM BILA TI

Razumijem te, ženo iz Magdale,
Tebe koja i danas u čežnji tumaraš
Od srca do srca
Od vlastite duše odijeljena
Iz svoga jastva iseljena

I ja sam bila ti . . .

Sve dok se ne susretoh
S očima Njegovim
U kojima sve zvijezde
Moje noći uminuše

Nađoh se na obalama novim
U svijetu neslućene slobode
Dok On se uljudno obraćao
Licemjernom farizeju u meni
Iza zavisti i osude skritom
Nešto mu je važno imao reći

Razumijem te, ženo iz Magdale,
Prijateljice moja suvremena
I meni je u rukama ostala
Tek razbijena alabastrena posuda
I miris rasute pomasti u kosi
Jedini vidljivi svjedoci susreta

I ja sam bila ti . . .
Dok Ga je ustrajno dozivalo
Sve ono što bijaše zemlja
I sve ono što bijaše nebo
U meni i u tebi
Za susreta s Njim

I ja sam bila ti . . .

IZ NAŠE FOTOTEKE

Hodočašće ili putovanje nekako podrazumijevaju da se, uz ostalu prtljagu, ponese fotoapararat, sprava koja bilježi trenutke - drage uspomene kojima se u različitim životnim trenucima vraćamo. Tako je i s međugorskim hodočasnikom. Za ovaj broj odabrali smo, uglavnom amaterske fotografije snimljene od 1982. do konca prošlog desetljeća.

1

2

5

3

6

4

7

1. Procesija iz župne crkve - blagdan sv. Jakova, zaštitnika župe Međugorje, 25. srpnja 1982.

2. Sv. Misa u Gaju 25. srpnja 1982.: Misu predslavi fra Zoran Senjak (desno fra Zrinko Čuvalo, međugorski kapelan na početku ukazanja Kraljice Mira).

3. Vidioci Ivanka Ivanković, Jakov Čolo, Marija Pavlović i Vicka Ivanković - srpanj 1982. u Podbrdu kod Pavlovića kuća

4. Župna crkva, zima 1981. godine.

5. Hodočasnici iz Koreje, 1994.

6. Ljeto 1989.: Hodočasnik iz Afrike

7. Mladifest, 1999.

8. Hodočasnica iz Francuske

9. Obljetnica ukazanja 2000.

10. Devedesetogodišnja baka na Križevcu, 14. rujna 1997. (Snimio Božo Vukičević)

DA SEKULARNOM DRUŠTVU - NE IDEOLOGIJI RELATIVIZMA

fra Tomislav Pervan

Za svoga pohoda Sjedinjenim

**Državama Papa je održao nekoliko
značajnih govora.**

Po sadržaju to su sve male

enciklike, okružna papinska

pisma, koja će američka Crkva

trebati u idućem razdoblju dobro

promišljati, razrađivati i prema

njima se ravnati. Sve je pak stajalo

u znaku Krista kao nade za čovjeka

i čovječanstvo.

“**D**raga braćo i sestre! Sve vas pozivljem da s punim pouzdanjem gledate u budućnost. I dopustite da Isus Krist uniđe u vaš život! Samo on je Put koji vodi k sreći koja nema kraja; Istina koja ispunja najplemenitije čovjekove težnje; Život prepun radosti na dobrobit Crkve i svijeta. I Bog vas blagoslovio!” Bile su to posljednje Papine riječi za njegove završne svete Mise na tlu Sjedinjenih Država.

Za vrijeme samoga posjeta stjecao se dojam kao da je Papa došao u Ameriku otjerati zle duhove svih onih skandala otkrivenih posljednjih godina, zbog kojih je šest američkih biskupija proglasilo stečaj, zbog kojih je Crkva morala platiti oštećenicima i žrtvama više od dvije milijarde dolara. Međutim, ove posljednje riječi na američkom tlu ponovno su stavile u prednji plan srčku poruke: Postoji Istina, Isus Krist je put kako bi čovjek tu istinu učinio osobnom srećom i središtem vlastitoga života.

Papa unosi nadu u zdvojno stanje

Za vrijeme samoga posjeta gotovo da je cijela Amerika bila na nogama pred Papom. Mediji su mu posvećivali daleko više pozornosti nego kandidatima u predsjedničkoj utrci. Deset godina je stariji od najstarijeg

predsjedničkoga kandidata, Johna McCaina. Njegovi govori i nastupi ne slijede modne trendove, ali ipak su mu nastupi popraćeni riječima što obećavaju: “hope” i “change” - nada i promjena. Papa je ulio mnogima nadu, donio je promjenu i ponovno ulio izgubljeno povjerenje, Papa utjelovljuje novi stil. Nastupa kao iskusni državnik koji zna što hoće i čije su riječi odvagnute.

Ne treba smetnuti s uma da je tek jedna petina Amerikanaca katoličke vjeroispovijedi, da je ovo prvi posjet novoga Pape, da je posljednji put Ivan Pavao II. bio u Sjedinjenim Državama prije devet godina. Amerikanci se daju u načelu lako oduševiti, a pogotovo nakon dva Bushova mandata svi žude za snažnom osobom, za moralnim likovima i autoritetom, za osobom koja će moći voditi, koja može biti uzorom, kako bi Amerika ponovno stekla svoju davnu snagu i ugled pred svijetom.

Već za svoga prvoga nastupa u Bijeloj kući Papa je stavio naglaske svoga pohoda Americi. Nakon “God bless America” (Bog blagoslovio Ameriku!) istaknuo je u Predsjednikovoj nazočnosti kako ugled i uspjeh Amerike na svim područjima ovise o tome da Amerika ostane uz temeljne vrijednosti ljudskih prava i dostojanstva. I u svome govoru pred Ujedinjenim narodima povezo

je prividne opreke. Naime, svi se narodi trebaju podvrgnuti međunarodnom pravu. Ali Papa nije puki pacifist, mirovnjak. Ujedinjeni narodi smiju i trebaju nastupiti protiv nepravde i nasilja, u nuždi čak i silom!

“Cijela Amerika poštuje ovoga glasnika mira, pravednosti i slobode”, rekao je potpredsjednik Dick Cheney za gosta iz Rima za ispraćaja u zračnoj luci. Benedikt XVI. je građanima te velike zemlje donio nadu protiv očaja, sigurnost u zbuđenosti te snagu za vlastiti životni hod i put. Za vlastiti put. A tako su različiti putovi kojima ljudi idu i u samim Sjedinjenim Državama - kao i u svim sekulariziranim državama zapadnoga svijeta. Papa je upro prstom u kraljevski put, put koji je upravo u Sjedinjenim Državama posvuda pao na veoma plodno tlo, da čovjek ne čini drugima ono što mu nije drago da mu drugi nanese.

Već za samoga leta prema Sjedinjenim Državama Papa je održao u zrakoplovu kratku konferenciju za tisak (nazočno bijaše 70 novinara) pri čemu je u mnogočemu stavio Sjedinjene Države i Europi kao uzor. “Zacijelo, ne možemo mi u Europi jednostavno preslikati Sjedinjene Države. Mi imamo svoju vlastitu povijest. Ali možemo jedni od drugih učiti. Ono što me fascinira u Sjedinjenim Državama”, nastavio je Papa, “jest što su one pronašle pozitivni pojam laičke države, jer je ta nova nacija sastavljena od ljudi i naroda koji su pobjegli pred cezaropapizmom, državnom vjeronom te su htjeli laičku, sekularnu državu koja otvara sve mogućnosti za sve vjeroispovijedi, za sve oblike religijske prakse”. I tako su Sjedinjene Države uspjele stvoriti primjer države koja je posve svjesno i iskreno sekularna, i to upravo iz čiste religijske potrebe i volje.

Pomirenje s religijskim korijenima društva

Laičke institucije u Americi žive iz faktične moralne suglasnosti koja postoji među građanima. Prema Benediktu XVI. riječ je o temeljnom i pozitivnom modelu o kojemu bi se moglo porazmisliti i s ovu stranu Atlantika. Suvremeno, sekularno društvo pomiriti s njegovim religijskim korijenima - to bijaše misao vodilja za vrijeme njegova putovanja. S jedne strane *da* sekularnom društvu, a s druge strane *ne* ideološkom laicizmu koji želi isključiti Boga iz svih društvenih područja. *Da* slobodi, *ne* relativizmu koji se zatvara traganju za istinom.

I upravo to sekularno društvo uz koje i Papa pristaje iziskuje jednodušno svjedo-

čanstvo i priznanje sa strane kršćana, što je Papa istaknuo na ekumenskom susretu s više od 250 zastupnika kršćanskih vjeroispovijedi u New Yorku, u crkvi Sv. Josipa. Treba kršćansko svjedočenje vjerno Evanđelju. Podsjetio je na dva čimbenika na kojima se temeljilo jedinstvo prvotne Crkve: uvjerenje da je njezino jedinstvo odraz jedinstva Presvetoga Trojstva, zatim cjelovitost nauka koji je ujedinjavao kršćane, a jezgru je tvorio navještaj Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga. Relativistički pristup kršćanskom nauku ne pomaže nikomu i ne koristi nikomu. Stoga treba normativno poučavanje koje se oslanja na objektivnu istinu Evanđelja i njegova moralnog nauka.

A pred mladima je govorio o svojim mladenačkim godinama koje su uništene zbog zlosretnoga nacističkog režima, režima koji je prezirao i odbacivao Boga i na kraju se sam pokazao u svoj svojoj monstruoznosti. Za razliku od toga režima istina je kršćanstva duboko ljudska, protivi se svakomu relativizmu, ali nije ni čisto dogmatska.

Zahvaljujući Bogu za slobode postignute širenjem demokracije i poštivanjem ljudskih prava Papa je naglasio kako je sloboda osjetljiva vrjednosta. Bez istine o tome što je dobro često se događa da se sami izgubimo. Papa je pozvao mlade da otkri-

ju kako istina nije nešto nametnuto, kako istina nije skup pravila i propisa, nego je istina otkrivanje. Nekoga tko nas nikada neće iznevjeriti. U konačnici, istina je osoba, istina je Isus Krist te je usrdno pozvao mlade da razviju osobni odnos s Bogom i zauzmu se u službi drugih.

To je Papina ponuda svima za njegova šestodnevni boravak u Americi. Sjedinjene su Države sve više nego katolička zemlja. Tu manjka i izvorno katoličko tlo - kakvo ćemo pronaći u nekim europskim državama. Ali je Papa izričito pozitivno vrjednovao sekularni, slobodni duh američkoga društva spram religije i vjerskih osjećaja. Predstavnicima drugih kršćanskih vjeroispovijedi jasno je istaknuo kako sloboda nije proizvoljnost ni samovolja. Kršćani se ne smiju odreći toga da kršćanstvo ponude svijetu kao objektivnu istinu. U protivnom bi čovjek morao slijediti osobnu savjest te birati zajednicu koja najbolje odgovara vlastitome ukusu. Rezultat pak toga jest, kako je istaknuo Papa, “kontinuirano rađanje novih zajednica koje izbjegavaju bilo kakav institucionalni ustroj te odbacuju ili zanemaruju značenje vjerskoga sadržaja za život”. Jasne riječi i smjernice za budući ekumenizam i ekumenske susrete.

Papina oporuka koju je Benedikt XVI. ostavio Sjedinjenim Državama su njegovi

nastavak sljedećoj stranici

nastavak s prethodne stranice

→ dugi i razrađeni govori, gotovo bismo rekli, male enciklike koje bi mogle mnogo toga pokrenuti u životu kad ih čovjek ponovno iščitava. Vrijedi to i za njegov govor pred Ujedinjenim narodima, dokument sastavljen u diplomatskom stilu u kojemu Katolička Crkva još jednom staje iza deklaracije o ljudskim pravima.

Papa je pohodio i mjesto gdje su nekoć stajali Blizanci, znamen i ponos suvremene ekonomije, a danas pusto mjesto nakon razornoga 11. rujna 2001. Papa je tu izrekao molitvu za sve žrtve, zatim je pohodio i sinagogu u New Yorku, pri čemu je Arthur Schneier, rabin, pozdravio Papu i vrjednovao njegovo zalaganje za dijalog sa Židovima. Zatim je u svome govoru pred profesorima katoličkih sveučilišta u Americi tražio od svih jasan katolički profil. Za sve nastavno osoblje dužnost je - ali i povlastica - naučavati u duhu Katoličke Crkve. To iziskuje javno svjedočenje kršćanske poruke za vrijeme kao i izvan nastave.

Odmak od te slike vodilje slabi katolički identitet te nužno vodi u zablude, u pojam slobode koji smućuje, moralno, intelektualno i duhovno. Istaknuo je kako je nužno jačati osobnu blizinu svih studenata prema Isusu Kristu te ih ohrabrivati za aktivno sudjelovanje u crkvenom životu. Obrazovanje na katoličkim sveučilištima treba ići usuprot moralnoj pomutnji i fragmentiranju znanja. Papa je nedvoznačno naglasio, strogim riječima, kako još nije minulo vrijeme čišćenja i liječenja nakon tolikih skandala koji su u posljednje vrijeme potresali američku Crkvu. U toj točki Papa nije pokazao nimalo milosti.

Papi je uspjelo za nekoliko dana, napose na masovnim bogoslužjima, uliti ljudima samosvijest i ponovno istaknuti Ameriku kao zemlju mogućnosti, 'land of opportunity'. Amerika kao društvo koje nudi svojim građanima i useljenicima toliko mogućnosti da uspiju u životu. Shvatio je kako američko poimanje stroge odvojenosti Crkve od države uopće ne umanjuje utjecaj Crkve na društvo. Amerika ne poznaje crkveni porez, a pruža mnogo prostora gdje čovjek može svoju vjeru očitovati. U Americi daleko više nego u Europi ljudi pohađaju bogoslužja, nedjeljom i do 40 %. Duhovno je bogatstvo daleko veće nego u Europi, župni život aktivniji. Katolicizam može opstati samo u konkurenciji s drugima. I čini se kako je papa Benedikt to shvatio. Upravo kao da je i on sam Amerikanac.

TAJNIK SVETE STOLICE ZA ODNOS S DRŽAVAMA SUSREO SE S UPRAVOM HERCEGOVAČKE FRANJEVAČKE PROVINCIJE U MOSTARU

Mostar, 28. travnja 2008. (MIRIAM) – Tajnik Svete Stolice za odnose s državama (ministar vanjskih poslova), nadbiskup Dominique (Joseph Francois) Mamberti, koji je od 26. do 29. travnja 2008. boravio u službenom pohodu Bosni i Hercegovini, susreo se u nedjelju 27. travnja u Franjevačkom samostanu u Mostaru s Upravom Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM. Susretu su nazočili i apostolski nuncij u BiH nadbiskup Alessandro D'Errico, te njihovi najbliži suradnici, savjetnik Nuncijature u Državnom tajništvu Svete Stolice, mons. Miguel Buendi Maury i tajnik Nuncijature, mons. Waldemar Stanislav Sommertag.

U riječima dobrodošlice, provincijal dr. fra Ivan Sesar istaknuo je iznimnu važnost ovog posjeta za franjevce u Hercegovini, te je zahvalio mons. Mambertiju za vrijeme

koje je izdvojio za ovaj susret, naglasivši da u ovom posjetu franjevci vide izraz blizine i ljubavi Svetog Oca. Provincijal je također ovom prigodom zamolio tajnika Svete Stolice za odnose s državama da prenesu sinovske pozdrave Svetom ocu Benediktu XVI.

U iskrenom i otvorenom jednosatnom razgovoru mons. Mamberti je prenio pozdrave Svetog Oca svoj braći Provincije, istaknuvši neprocjenjivu važnost uloge redovnika u općoj i mjesnoj Crkvi te je pozvao franjevce da nastave u duhu svoje karizme i vjernosti Crkvi odano služiti Bogu i svomu narodu. Nakon službenog sastanka, u prijateljskom ozračju, nastavljeno je zajedničko druženje u fratarskom blagovalištu s ostalom braćom iz samostana te gvardijanima samostana u Hercegovini.

LJETNI RASPORED MOLITVENOG PROGRAMA

Ljetni raspored molitvenog programa u Medugorju počinje 1. svibnja. Molitva krunice u župnoj crkvi započinje u 18 h. Sv. Misa je u 19 h, a nakon Mise slijedi uobičajeni molitveni raspored, ovisno o danu u tjednu. Euharistijsko klanjanje srijedom i subotom je u 22 h, a molitva krunice na Podbrdu i Križni put na Križevcu su u 16 h. (Vidi program na str. 39).

Snimio Mate T. Vasilj

OBRED PRIMANJA I OBEĆANJA U FRAMI

Članovi Frame iz župe Međugorje 20. travnja 2008. imali su obred primanja i obećanja pod Misom u 18 sati koju je predvodio regionalni duhovni asistent fra Sretan Ćurčić uz nazočnost ostalih duhovnih asistenata. U Framu su po prvi put primljena 32 framaša, obećanja je produžilo 29 framaša, a po prvi put obećanja su dala 33 frama-

ša. U propovijedi je fra Sretan ukazao na snagu mladosti i pozvao sve framaše da budu još dublje ukorijenjeni u život župne zajednice i cijele Crkve. Pri kraju misnog slavlja ohrabrujućim je riječima nazočne pozdravio međugorski župnik fra Petar Vlašić. Nakon svete Mise framaši su nastavili s bratskim druženjem u igri i pjesmi.

S KUPREŠKE VISORAVNI U MEĐUGORJE NA KONJIMA

Pisali smo o različitim načinima dolaska na hodočašće u Međugorje - pješničkim hodočašćima i od nekoliko tisuća kilometara, biciklistima i motociklistima iz različitih europskih zemalja... Ipak, 26. travnja vidjeli smo do sada nezabilježen način hodočašćenja. Riječ je o skupini vjernika koja je s Kupresa u Međugorje stigla konjima.

Četiri člana Konjaničkog kluba "Konjanik" s Kupresa na hodočašće, koje su dugo

planirali, krenuli su u ranim jutarnjim satima 25. travnja. U Tomislavgradu, gdje su se odmorili, pridružila su im se dva jahača, a u Sovićima i Lipnu još devet jahača.

Nakon prijedenaog puta od 120 km sudjelovali su u večernjem molitvenom programu, nakon čega ih je primio župnik fra Petar Vlašić i uručio im prigodne darove.

Ovi neobični hodočasnici obećali su doći i sljedeće godine u puno većem broju. (I. Zovko)

JOSIP FRIŠČIĆ, POTPREDSJEDNIK HRVATSKOG SABORA, POSJETIO MEĐUGORJE

Usrijedu 2. travnja, nakon što je nazočio otvaranju Međunarodnog sajma gospodarstva u Mostaru, Međugorje je u pratnji Ive Ine Jerkića, načelnika općine Čitluk, posjetio Josip Friščić, potpredsjednik Hrvatskog Sabora. U ime odsutnog župnika primio ga je fra Svetozar Kraljević.

Poslije kratke molitve u župnoj crkvi, Friščić je dao intervju za Radiopostaju "Mir" Međugorje. Rekao je da je prije svoje sadašnje funkcije, još kao čelnik svoje Županije, dolazio na Mostarski sajam i uvijek nalazio vremena za posjet Međugorju jer uz tjelesnu treba i duhovnu hranu. Naglasio je i da redovito odlazi moliti u hrvatska svetišta kao što su Marija Bistrica, Trsat, Sinj i Međugorje.

UČENICI OŠ ŽEPČE NA HODOČAŠĆU U MEĐUGORJU

Stotinu i četrdeset učenika OŠ Žepče u pratnji sedmero učitelja boravilo je u Međugorju 10. i 11. travnja 2008. Prema riječima učiteljice Elizabete, u Žepču ima mnogo djece, pa OŠ Žepče broji 1500 učenika. U tom se gradu nalazi i vrlo kvalitetan Katolički srednjoškolski centar koji vode salezijanci, pa djeca imaju perspektivu dobre daljnje izobrazbe. Tijekom boravka u Međugorju, ovi su maleni hodočasnici susreli i župnika fra Petra Vlašića koji im je podijelio krunice i svete sličice. Tijekom dvodnevno izletahodočašća posjetili su Humac, Međugorje, Mostar i Ramu.

Snimio Boro Čilić

POSAVSKI BISERI

Vjernici iz župe Plehan u Bosanskoj Posavini, koji su još uvijek ponajvećma u progonstvu u Republici Hrvatskoj te europskim zemljama, često hodočaste u Međugorje. Tako je jedna veća skupina vjernika hodočastila 12. i 13. travnja. Ovaj put to su bili članovi Kulturno-umjetničkog društva "Posavski biseri". Nakon pučke Mise, u nedjelju 13. travnja, za župljane i hodočasnike iz svijeta izveli su umjetnički program, plesove i pjesme svoga zavičaja. Većina članova ovoga starog društva, nažalost, živi u progonstvu, u Slavonskom Brodu, gdje nastavljaju njegovati kulturu i tradiciju svoga kraja.

Snimio Danijel Vasilj

PETI SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI

U Varaždinu je 26. i 27. travnja, pod geslom "Bijahu postojani" (Dj 2,42), održan Peti susret hrvatske katoličke mladeži, na kojemu je sudjelovalo preko 22.000 mladih iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine i svijeta. Prvi dan susreta misno slavlje predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić u zajedništvu s biskupom domaćinom Josipom Mrzljakom te još dvadeset biskupa i nekoliko stotina svećenika koji su pristigli s mladima. Propovijedao je šibenski biskup Ante Ivas, pred-

sjednik Odbora BKH za mlade. Drugi dan, u nedjelju, mladi su sudjelovali na misnim slavljinama u preko stotinu župa Varaždinske biskupije, u kojima su bili smješteni u obiteljima.

I mladi iz župe Međugorje bili su u Varaždinu. Sedamdeset i pet framaša vodio je fra Danko Perutina. Ovakve događaje ne smije se propustiti. *Ni kiša, ni vjetar, ni duga vožnja nisu mogli umanjiti snagu susreta i zajedništva u vjeri*, posvjedočili su nam mladi po povratku.

ZLATNA HARFA

U Međugorju je 1. i 2. svibnja održana 23. Zlatna harfa, susret dječjih zborova iz Hercegovine. Sudjelovalo je trinaest zborova iz trinaest hercegovačkih župa. Sudionici, oko devetsto djevojčica i dječaka, pokazali su visoko glazbeno umijeće, o čemu ćemo opširnije izvijestiti u lipanjskom broju Glasnika mira.

PRVA PRIČEST I KRIZMA U MEĐUGORJU

Prva pričest u Međugorju je u nedjelju 4. svibnja 2008., a krizma na Tijelovo, u četvrtak 22. svibnja 2008. Više o tome u sljedećem broju.

STATISTIKE ZA TRAVANJ 2008.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 88 000
Broj svećenika koncelebranata: 2093 ili 70 dnevno

ČLANOVI UDRUGE HRVATSKIH BRANITELJA IZ SISKA KOD KRALJICE MIRA

Članovi Udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata, klub INE Sisak, 5. i 6. travnja bili su na hodočašću u Međugorju, čime im se ispunila dugogodišnja želja. Osamdeset članova ove udruge i članova njihovih obitelji te drugih vjernika iz Siska po dolasku u Međugorje molili su križni put na Križevcu i sudjelovali u večernjem molitvenom programu. U nedjelju 6. travnja, molili su kronicu na Brdu ukazanja te sudjelovali na pučkoj Misi u župnoj crkvi, a nakon susreta i razgovora s međugorskim župnikom fra Petrom Vlašićem otputovali su u svetištu Gospe Sinjske. Hodočasnici su, prenose nam, obnovili svoju dušu, a odlučili su svake godine barem jedanput hodočastiti Majci Mira. Od srca zahvaljuju na gostoprimstvu mještana te voditeljici hodočašća gospođi Blanki Tutić, koja je u Međugorje hodočastila 82 puta. "Zahvaljujući njima", svjedoče nam hodočasnici iz Siska, "doživjeli smo ono što ni smo mogli ni zamisliti."

SEMINAR ZA SVEĆENIKE - MOLITVA I POSLUŽIVANJE RIJEČI

Trinaesti međunarodni seminar za svećenike održat će se u Međugorju od 30. lipnja do 5. srpnja 2008. Tema seminara je: „Nama je posvetiti se molitvi i posluživanju Riječi“ (Dj 6,4). Predavač na seminaru je fra Zvezdan Linić, ofm koji je od 1997. godine ravnatelj Kuće susreta Tabor pri Franjevačkom samostanu u Samoboru, gdje organizira i vodi brojne tečajeve duhovnih vježbi i seminare duhovne obnove za sve staleže u Crkvi. Prijaviti se možete faksom broj 00 387 36 651 999.

Župljani Međugorja svećenicima svake godine osiguravaju besplatan smještaj. Molimo svećenike koji već imaju osiguran smještaj kod svojih prijatelja u Međugorju da nam na svojoj prijavi naznače ime, prezime i broj telefona obitelji kod koje će stanovati. Oni koji nemaju izravna poznanstva i mogućnost izravno dogovoriti smještaj s obiteljima neka to naznače na prijavi i mi ćemo ga osigurati.

Snimio Tvrtko Bojić

19. MEĐUNARODNI FESTIVAL MLADIH - MLADIFEST 19 - MEĐUGORJE 2008.

Devetnaesti međunarodni festival mladih - Mladifest 19 – održat će se u Međugorju od 1. do 6. kolovoza 2008. Tema susreta je: „**Primit ćete snaigu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci**“ - Dj 1,8. (“Nek vam u tišini Duh Sveti govori i dopustite Mu da vas obraća i mijenja.” – Gospina poruka, 25. srpnja 2006.) - (Program u pripremi)

Tema je u skladu s nazivom 23. svjetskog dana mladih koji se održava u Australiji. Sveti Otac upućuje svoju riječ mladima:

„Dragi mladi, i danas Duh Sveti nastavlja snažno djelovati u Crkvi i njegovi su plodovi obilni u mjeri kojom smo spremni otvoriti se njegovoj obnoviteljskoj snazi. Zato je važno da ga svatko od nas poznaje, uđe u odnos s

Njime i da mu prepusti da ga On vodi...

Dobro znam kako veliko poštovanje prema Isusu vi mladi nosite u srcu, koliko ga želite susresti i s njim razgovarati. Ipak, sjetite se da upravo nazočnost Duha u nama potvrđuje, sadrži i suobličuje naše osobe. Osobi samog razapetog i uskrslog Isusa. Da bismo se, dakle, približili Isusu, postanimo bliski s Duhom Svetim ...

Neka vas Marija, koja je s apostolima bila sjedinjena u gornjoj odaji, prati kroz ove mjesece i neka svim mladim kršćanima izmoli novi izljev Duha Svetoga koji će zapaliti vaša srca. Ne zaboravite: Crkva ima povjerenja u vas! Mi, pastiri, posebno molimo da zavolite Isusa, pomognete drugima da ga zavole i vjerno ga slijedite. S ovim osjećajima, sve vas s velikom ljubavlju blagoslivljam.“

GOSPU SAM OSJEĆALA TAKO BLIZU KAO DA JE MOJA GLAVA NA NJEZINOM RAMENU

Razgovarala Huanita Dragičević

Susan Mc Greath ravnateljica je biskupijskog središta za duhovnu obnovu Emaus u New Jerseyu, SAD. U Međugorje je prvi put, zapravo i bez puno informacija što se to u njemu događa, došla prije dvadeset i dvije godine. Već je na tom hodočašću osjetila da će se opet vratiti, što se kasnije i pokazalo. Ovaj razgovor nastao je za njezina hodočašća s većom skupinom američkih hodočasnika pod konac prošle godine.

Sestro Susan, predstavite se našim čitateljima.

Rođena sam prije mnogo godina u jednom irskom selu koje po mnogo čemu podsjeća na Međugorje. Odrasla sam na farmi. Moji roditelji imali su desetero djece. Kad sam prvi put došla u Međugorje ovdje sam našla poljoprivredni kraj sličan momu zavičaju. Kao i u mom rodnom mjestu, ljudi su živjeli od onoga što su proizveli u polju. Odrasla sam slobodno trčeći po poljima.

U kongregaciji Siromašnih službenica Majke Božje

U osamnaestoj godini napustila sam Irsku i u Engleskoj se upisala u medicinsku školu, a već s osamnaest i pol godina počela sam raditi kao medicinska sestra i to sa sestrama kongregacije «Siromašne službenice Majke Božje», zajednice kojoj danas pripadam. Kod njih sam se školovala, no kroz vrijeme koje sam bila s njima ja sam se zaljubila u tu kongregaciju.

Kad sam završila školu i kad je moj najmlađi brat imao samo šest mjeseci, ušla sam u ovu kongregaciju. Bilo mi je teško napustiti svoju obitelj jer smo bili jako bliski, a napose sam voljela najmlađu braću i sestre kojima sam bila kao mama. Svom malom bratu Gabrijelu bila sam čak i kuma. Hvala Bogu, i dan-danas smo veoma bliski.

Kad sam završila školu, zajednica me poslala u planine Apalači, u Sjedinjene Američke Države. Pomagala sam ljudima koji su radili u rudnicima. Mnogi koji su trebali našu pomoć imali su, nažalost, pluća uništena otrovima iz rudnika. To su bili veoma siromašni ljudi. U to vrijeme nisam gajila veliku pobožnost prema Gospi. Mi jesmo u kući molili kronicu, ali nekako to nisam osjećala važ-

nim. Oduvijek sam voljela Boga Oca i osjećala sam da uvijek mogu biti s njim, biti njegovo ljubljeno dijete. Puno puta sam se obraćala Gospi da mi pomogne produbiti pobožnost prema njoj; jako sam željela imati majku, osobito nakon što je umrla moja majka. No ništa se nije događalo.

U kući Emaus

Nakon što sam u rudnicima i na tim planinama provela 11 godina, premjestili su me u New Jersey. Prošle su tri godine života u toj sredini i onda sam saznala za događanja u Međugorju. Ubrzo se okupila jedna skupina koja je željela ići u Međugorje. Odlučili smo učiniti sve što je potrebno da se to putovanje organizira, jer zapravo u to vrijeme nitko nije niti znao što je Međugorje, što se stvarno u njemu događa.

Kad se sve to događalo? Kad ste prvi put i kako čuli o Međugorju?

To se događalo prije 22 godine. Jedan svećenik prezbiterijanac - dakle nekatolik, saznao je iz nekih novina ili od neke agencije o međugorskim ukazanjima. Tada je bilo teško i okupiti ljude koji bi htjeli ići jer su mnogi mislili kako nije pravo vrijeme za to, jer Crkva nije odredila jesu li ukazanja autentična. Ipak se okupila skupina od četrdeset osoba i došli smo u Međugorje.

Prije nego nastavimo razgovor o Vašim dolascima u Međugorje, kažite nam nešto više o svojoj zajednici, odnosno kući za duhovnu obnovu Emaus, jer ste zahvaljujući njima prvi put i došli u Međugorje. Što je kuća Emaus?

U tu kuću sam bila upućena prije 23 godine. Prvi put sam se našla u situaciji da upravljam jednom kućom za duhovnu obnovu. Najljepše je to što sam kao ravnateljica

Snimio Franjo Stšac

kuće, budući je Emaus biskupijska kuća za duhovnu obnovu, imala priliku kontaktirati sa svima u biskupiji pa tako sam mogla i najaviti to putovanje. Objavili smo ga na svim mjestima diljem biskupije i, da budem iskrena, na koncu smo bili iznenađeni da je 45 ljudi odgovorilo na poziv. Rekli su mi da oni nemaju pojma kamo to idu, ali da vjeruju da ću ih odvesti na neko dobro mjesto.

Moja Majka je ovdje

Nitko od nas, uključujući i mene, nije zapravo znao kamo idemo niti što ćemo naći. S nama je bio svećenik. U ponoć smo stigli do svoga doma, smjestili se i nakon večere otišli spavati. Ujutro smo rano ustali i susreli se s našim vodičem. Prvo što je učinio nakon što smo u crkvi bili na Misi na engleskom jeziku - a moram spomenuti kako sam bila jako iznenađena kad sam vidjela 30 svećenika koncelebranata - odveo nas je na Brdo ukazanja. Dok smo se penjali na Brdo ukaza-

ćemo posvetiti jedan dan u tjednu, moliti za njega i njegove nakane. Mogu samo reći da i danas, nakon dvadeset godina, još uvijek održavamo svoje obećanje. Molimo za svećenike koje smo odabrali.

Svojim smo se kućama vratili drukčiji

Po povratku s hodočašća osjećalo se da smo bili na pravom putu, da nas je netko pravilno vodio, obučio i odgojio. Ono što sam duboko osjetila jest da smo u Međugorju primili zdravu pođuku kako se u njemu Gospa zaista ukazuje - Gospa je u njemu. Svi smo se svojim kućama vratili novi, drukčiji ljudi. Znala sam da nitko od nas ne će više biti isti. I što još reći, nego: Gospa je ona koja nas uvijek poziva natrag.

Gospa uvijek, kako i sami kažete, nađe načina da nas ponovno vrati k sebi. Možete li usporediti svoja hodočašća, ono prvo o kojemu ste govorili, s onima koja su slijedila?

S prvoga moga hodočašća živo se prisje-

sve da se obnovi molitva krunice, pomažem ljudima da idu na sakrament ispovijedi, počevši od mene same. Jedna osoba iz ove hodočasničke skupine nije bila na ispovijedi 27 godina, a to se sada dogodilo, ispovjedila se, pa bih rekla da je jedan od blagoslova koje nam Gospa daje to da nas približava, dovodi k svomu sinu Isusu Kristu. Ona nas dovodi do mjesta te nutarnje slobode, istinske, prave slobode, a mislim da je to najveći dar.

Jeste li bili na hodočašću u nekim drugim hodočasničkim mjestima i biste li mogli napraviti usporedbu s Međugorjem?

Podrijetlom sam Irkinja i mi u Irskoj imamo u svijetu poznato Gospino svetište koje se zove Knock. To je moje omiljeno mjesto, ali ovdje se osjećam bliže Gospi. Bila sam u Lurdu i Fatimi. Kad sam bila djevojčica, mislim da mi je bilo sedam godina, beskućnik koji se snalazi tako što popravljala stare stvari imao je jednu staru stvar, bila je to pećina iz Lurda s Bernardicom i Gospom. To je, zapravo, bila

Na drugom hodočašću Gospu sam osjećala tako blizu kao da sjedim uz nju i kao da je moja glava na njezinom ramenu, na njezinim njedrima. Ne pretjerujem kad kažem da sam mogla osjetiti i toplinu i miris njezina ruha. Osjećala sam kako me kao majka grli, a ja sam se samo još više prislanjala uz nju.

Taj put Gospa je zaista postala moja majka.

nja, sama sam sebi rekla: »Znam da je ovdje Gospa. Osjećam je i mogu je dodirnuti. Moja Majka je ovdje.« Nisam se mogla dovoljno nauživati odlazeći na to brdo.

Kasnije sam svojima u skupini rekla ako tko opet želi ići na Brdo ukazanja moliti sa mnom, dobro je došao. Kazala sam da idem u 11 sati navečer i da ću ostati sve do 3 sata ujutro. Na moje iznenađenje, tu večer ih se pojavilo četrdesetero. Drugom prilikom sam im najavila kako ću na Brdo ukazanja ići ujutro oko 4 sata kako bih mogla gledati svitanje zore nad Gospinom crkvom. I to jutro ih je pošlo također četrdesetero. Osjećala sam se kao onaj čovjek koji je u pola noći došao svome prijatelju i nije odlazio dok mu prijatelj nije dao dovoljno kruha.

Nisam bila spremna otići iz Međugorja i ostaviti Gospu sve dok ne budem bila sigurna da je ispunila cijelo moje srce i dok se ja nije zasitim. Ponekad se, u nekom trenutku svoga života, zateknem kako mi Gospa pre- više nedostaje.

Ljudi s kojima sam hodočastila bili su prekrasni. Tako su puno molili. Sve bi učinili da naprave jedno dobro, pravo hodočašće. Na koncu našega hodočašća svi smo se zavje- tovali kako ćemo odabrati svećenika kojemu

ćam prizora žena koje su bile s ovcama, sa stokom u polju. Prije deset godina, kada sam došla drugi put, dočekalo me je puno zgrada i nisam se mogla snaći tražeći put kroz polje prema Brdu ukazanja. Sve je bilo drukčije. Ali duh Međugorja koji sam prvi put doživjela, ne, on se nikada nije promijenio. Još uvijek se moglo naći Gospu. Znao kako to meni izgleda? Jezik je siromašan, ali meni to izgleda kao da smo s Gospom povezani konopcem koji ona drži pa kad Gospa želi, ona povuče konopac i ne možete se oteti. Morate se vratiti!

Ovdje se osjećam tako blizu Gospi

Na drugom hodočašću Gospu sam osjećala tako blizu kao da sjedim uz nju i kao da je moja glava na njezinom ramenu, na njezinim njedrima. Ne pretjerujem kad kažem da sam mogla osjetiti i toplinu i miris njezina ruha. Osjećala sam kako me kao majka grli, a ja sam se samo još više prislanjala uz nju. Taj put Gospa je zaista postala moja majka. Sada razumijem Juana Diega, vidioca iz Meksika: Kada je jednoga dana došao pred Gospu pun dvojbi i pitanja, ona mu je rekla: »Zar ne razumiješ da sam ja tvoja majka?«. Ona zaista jest naša majka i ja sada činim

glazbena kutija, a iz nje se moglo čuti pjesmu «Ave Marija». Kad sam kao odrasla osoba otišla u Lurd, nisam mogla doći k sebi: To je bio taj moj mali Gospin kip. Znala sam za jedan put koji ide iza svetišta pa sam svoju skupinu navečer tamo vodila i ostajali bismo po nekoliko sati u molitvi. Duboko volim Gospu Lurdsku, no ovdje je drukčije. Ovdje se osjećam tako blizu Gospi. Različito je. Ne može se reći bolje ili gore nego, jednostavno, tako je u mom srcu još od onoga dana kad sam vidjela kao djevojčica taj kipić Gospe Lurdske.

Što biste, na kraju, kazali čitateljima?

Odlazim iz Međugorja i svima vam želim reći kako ću za sve vas moliti. Svi koji ovdje žive u mom su srcu i sjećanju. Koliko god su sva Gospina svetišta u svijetu lijepa, Gospa je sada, danas, ovdje, i dok hodam bilo kojim dijelom Međugorja osjećam da hodam Gospinim stopama. Želim izreći riječi koje za mene imaju osobitu važnost, one što ih je Gospa rekla Juanu Diegu: «Juane, zar ne znaš da sam ja tvoja majka?». Uvijek, bez trunčice sumnje, budimo svjesni da je Gospa naša majka, a mi njezina djeca, njezina ljubljena djeca. Dopustimo joj da nas zagrlji svojim majčinskim rukama. Nemojmo se plašiti dopustiti da nas grli i ljubi.

NE BOJ SE, ESTERO

fra Iko Skoko

Svaki pojedinac, svaka obitelj i zajednica tijekom svojeg života prolaze kroz nevolje. U takvim trenucima bitno je probuditi im nadu da ih ne bi obuzela tjeskoba i beznađe, da ne bi pogazili ili napustili sve svoje vrijednosti. S dubokom i čvrstom nadom mogu se izdržati i nadvladati nevolje i živjeti u svojim životnim uvjerenjima, iako nam se čini da bismo bolje prošli kad bismo odustali od njih ili napravili kompromis.

Estera (hebr. 'Ester - od perzijskog <stareh> ili babilonskog <Ištar> što znači zvijezda) je bila mlada, lijepa Židovka. Zvali su je i Hadasa. Perzijski kralj Ahasver Veliki (Kserks I.) izabarao ju je za svoju ženu, tj. za kraljicu. S tog visokog položaja ona spašava svoj narod.

Za vrijeme jedne velike gozbe kralj Ahasver pozva svoju ženu, kraljicu Vašti, da se s njim pojavi pred uzvanicima, što je kraljica odbila. Po savjetu Memukana, kralj ju je razvlastio i otpustio. Potražili su novu ženu za kralja, tj. novu kraljicu. Pozvali su sve djevojke iz kraljevstva da se natječu za novu kraljevu ženu.

Židov Mordokaj predložio je lijepoj rođakinji Esteri, koju je odgojio u svojoj obitelji jer je kao dijete ostala bez roditelja, da se prijavi na natjecanje. Dao joj je savjete kako će se vladati i što će govoriti. Kralj Ahasver izabrao ju je za svoju suprugu, tj. novu kraljicu.

Kralj je Hamana promaknuo za drugog čovjeka u kraljevstvu. Svi su se, osim kralja i kraljice, morali poklanjati pred Hamanom kad bi prolazio. Mordokaj, koji je kralja spasio od urote, odbio je to činiti, zbog čega je Haman postao bijesan i ispunjen mržnjom. Kad je saznao da je Mordokaj Židov, odlučio je osvetiti se ne samo njemu, nego i pobiti sve Židove u kraljevstvu. Kralju je predstavio svoj plan i dobio ovlasti da to učini. Razaslao je cijelim kraljevstvom zapovijed da se, doslovce, unište, pobiju i zatre svi Židovi, a da se sva njihova dobra zaplijene. To se trebalo dogoditi 14. mjeseca adara.

Mordokaj se dao u post i molitvu kako bi Bog taj naum uklonio. Zatim je poručio kraljici Esteri da ode kralju i zamoli ga da

zaustavi uništenje njezina naroda. No, ni kraljica nije smjela ući kralju bez njegova poziva jer bi zbog takvog čina mogla smrtno stradati. Međutim, Mordokaj ne prihvaća njezino opravdanje nego traži da uđe kralju pod cijenu vlastitog života. Još joj je poručio da je do tako visoka položaja i došla kako bi poslužila svojem narodu.

Kad je Estera s pratnjom bez poziva ušla kralju i vidjela njegov pogled, onesvijestila se. Kralj je ustao s prijestolja, prišao joj i rekao: "Ne boj se, ne ćeš umrijeti - naša je uredba za obične ljude" (Est5,1). Zatim ju je zagrlio i, tješeci je, obećao joj dati i pola kraljevstva ako treba. Zatražila je da kralj s Hamanom dođe na njezinu gozbu. U međuvremenu kralj je postao svjestan što je za njega učinio Mordokaj pa ga je podigao na vrlo visok položaj. Na gozbi je Estera ispričala kralju što je Haman naumio s njezinim narodom. Zatražila je da se njegova odluka opozove i da se Haman pogubi. Kralj je kraljici i Mordokaju dopustio da napišu pismo u korist Židova koje će opečatiti njegovim pečatom. Tako su Židovi ne samo spašeni, nego su postali vrlo moćni i utjecajni u Ahasverovu kraljevstvu. Dani uništenja postali su dani pobjede. Židovi se tih događaja sjećaju blagdanom Purim.

Svaki pojedinac, svaka obitelj i zajednica tijekom svojeg života prolaze kroz nevolje. U takvim trenucima bitno je probuditi im nadu da ih ne bi obuzela tjeskoba i beznađe, da ne bi pogazili ili napustili sve svoje vrijednosti. S dubokom i čvrstom nadom mogu se izdržati i nadvladati nevolje i živjeti u svojim životnim uvjerenjima, iako nam se čini da bismo bolje prošli kad bismo odustali od njih ili napravili kompromis.

MARIJA, MAJKA ŽIVOTA

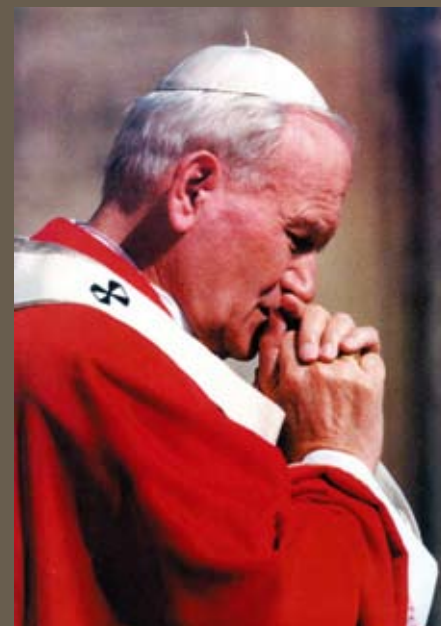
Žrtvovani Jaganjac živi noseći biljege svoje muke u sjaju svoga uskrsnuća. On jedini vlada nad svim događajima povijesti: on lomi i otvara njihove 'pečate' i u vremenu i izvan vremena. On naviješta nadmoć života nad smrću. U 'novom Jeruzalemu', to znači u novom svijetu prema kojemu teži povijest čovječanstva, „ne će više biti smrti, ni plača, ni muke, ni jauka, ni boli više ne će biti: jer stari je svijet uminuo“ (Otk 21,4).

I dok mi, hodočasnički Božji narod, narod života i za život, kročimo s povjerenjem prema 'novom nebu i novoj zemlji' (Otk 21,1), mi upiremo svoj pogled prema Onoj koja je za nas znak sigurne nade i utjehe.

O Marijo, zoro novoga života, Majko živih, povjeravamo ti život: Pogledaj, Majko, neizbrojivi broj djece kojima ne dopuštaju roditi se; beskrajn broj siromaha kojima je život težak; toliki broj muževa i žena, žrtava neljudskog nasilja; staraca i bolesnih ubijanih nebrigom ili lažnim milosrdem.

Učini, o Marijo, da oni koji vjeruju u tvoga Sina znaju naviještati ljudima našeg vremena Evanđelje života. Izmoli im milost prihvatiti život kao uvijek novi dar, radost slaviti ga sa zahvalnošću cijelim životom, i hrabro svjedočiti za njega djelatnom upornošću, kako bi sa svim ljudima dobre volje izgradili CIVILIZACIJU ISTINE I LJUBAVI, na hvalu i slavu Boga Stvoritelja, ljubitelja života.

(Ivan Pavao II., *Evanđelje života*, 105)

PREDRASUDE I BRZE OSUDE

I sus nas uči: Ne sudite, da ne budete suđeni! Ali naše brze osude i predrasude nikako da iščeznu. Dapače, što smo bogatiji sredstvima informiranja, što, kako je popularno kazati, informacije brže putuju, predrasuda i brzih osuda sve je više. Zaključke često donosimo bez znanja o stvarima, ljudima i događajima. Kao da nemamo vremena pričekati i saznati istinu. Žuri nam se na svaki događaj staviti točku, svakoj priči biti poklopac. Evo, čini mi se prigodne, zgodice koja nas uči kako valja stati i drukčijim očima gledati stvari oko sebe. Nije sve onako kako nam se čini jer mi ne gledamo samo očima već, ponajprije, srcem.

U čekaonici jedne velike zrakoplovne luke djevojka je čekala svoj let. Budući da je trebala dugo čekati, odlučila je na kiosku, u šarenilu ponude tiskovina, kupiti knjigu kako bi joj vrijeme brže prošlo. Uz knjigu je kupila i paketić keksa. Sjela je u VIP čekaonicu kako je nitko ne bi uznemirivao. Na stolici s jedne njezine strane stajao je keks, a na stolici s druge strane sjedio je jedan gospodin i čitao novine. Kad je djevojka uzela keks, i gospodin je učinio isto. Ona se šokirala, ali nije ništa rekla. Nastavila je čitati knjigu. U sebi je pomislila: "Ma gledaj ti ovo, da imam malo više hrabrosti, do sada bih ga već ošamarila..." I tako svaki put, kad bi ona uzela keks, čovjek pokraj nje, ne obazirući se ni na što, činio je isto. Nastavili su tako sve dok u kutiji nije ostao samo jedan keks i djevojka pomisli: "Baš me zanima što će sada napraviti!!!" Čovjek uzme taj preostali keks i podijeli ga na dvoje!

"Ovo je zaista previše", pomisli djevojka, šokirana uzme svoje stvari, knjigu, torbu i ode prema izlazu. Nakon što ju je prošla ljutnja i osjećala se bolje, da bi izbjegla neke druge neugodne događaje, sjela je u dio čekaonice gdje nije bilo nikoga. Zatvori knjigu i otvori torbu da je ubaci u nju. U tom trenutku u torbi ugleda netaknut paketić keksa. Postidje se kao kradljivac i tek tada shvati da je keks, isti kao njen, pripadao gospodinu koji je sjedio pokraj nje i koji je, bez čuđenja, nervoze ili bahatosti, s njom podijelio i svoj posljednji keks, posve suprotno od nje kojoj su bili povrijeđeni ponos i osjećaji.

fra Mario Knezović

BIRAM HOD!

«Ja sam Put i Istina i Život!» (Iv 14,6)

Tumaram bez cilja, misao tupa.

Ulažem napor posljednjih snaga i kriknu duša moja:

- Gospode, gdje se nalazim? U pustinji?

- U pustinji!

- Reci mi, molim Te, kako da ovako umoran, pronađem put k Tvome Putu?

- Hodeći!

- Zar i padajući?

- Da, i padajući i posrćući i puzeći...

- A izranjenost mojih nogu?

- Važno je ići i važno je ne vraćati se. Idi, hodi, jednom ćeš dostići i stići.

- Ali kako da saznam, je li ovo put koji vodi k Dobru?

- Hodeći, nikako drugačije. Hodeći ćeš otkrivati staze koje su ti već znane, hodeći ćeš naići na Blizinu koju slutiš, hodeći me možeš naći. Jer i ja sam u hodu. Ja, koji te tražim i koji bdijem nad tvojim korakom.

- A što s mojom umornošću? Ja bih zastao (ponekad i stao), da se odmorim i čekam.

- Čekajući se ne ide, stojeći se ne osvaja prostor, ne prevaljuje Put. Umornost može varati. Pokušaj ići, hod neka te odmara, opusti se. Nauči se odmarati u hodu...

- A noć, divlje zvijeri, utvare?...

- Ne boj se! Vjeruj! Budi hrabar! Ta svaki je tvoj korak dar, svaki napor milost. Na tebi je da prihvatiš ili ne prihvatiš; i da kreneš, da se odlučiš. To je tvoje, to sam ostavio tebi: slobodu da biraš, da izabereš stajanje ili hod...

- Biram hod!!! Biram umor, biram križ i samoću. I pustinju i tmine i strah biram.

Biram sve što vodi k Tebi:

makar se činilo da nikakva smisla nema

makar se činilo da put ovaj i ne vodi k Dobru

makar mrklina bila tamna kao grijeh

makar sve izgledalo privid...

Biram hod!!!

Jer Ti si u Hodu - k meni,

A ja u hodu - k Tebi !!!

nastavak sa str. 15

Ovdje bih dodao i jedno pitanje glede života mladih danas. Kako njima približiti poruku i evanđelje kad ih od njih odvlači toliko blještavilo svijeta?

I ovdje naglašavam: Na prvom mjestu treba biti ljubav. Gospa kaže da je velika odgovornost roditelja prema svojoj djeci. Mi smo ti koji moramo usaditi korijene vjere u svoju djecu. Kako ćemo svojoj djeci pričati o važnosti sv. Mise, a vide da ona za nas nije središte života? Kako ću djeci govoriti o važnosti molitve, a mene ne vide u molitvi? Djeca, ponajprije, moraju osjetiti ljubav u obitelji, a onda imati roditeljski primjer. Djeca će nas kad-tad početi slijediti ako smo u njih usadili korijene vjere, kad-tad će izbiti cvijet i plod vjere. Ništa se ne postiže kritiziranjem, svađom i galamom, već ljubavlju, molitvom i primjerom.

Gospa je majka koja te voli bez ikakvih uvjeta

Kad djeca odrastu i odu svojim putem, u svijet, a ne slijede život vjere, što za njih učiniti? Tada treba reći: Gospe moja, ja ih dajem tebi, stavljam ih u tvoje ruke, ja ću moliti za njih, a ti, molim te, učini ostalo. I budi siguran da će ona to učiniti. Ne danas, ne sutra, ne kada ti želiš, već kad bude Božja volja. Nikada ne treba odustajati jer tko ima vjeru, taj ima i nadu.

Kad bi Vam došao neznanac koji ništa ne zna o ukazanjima s molbom da mu opišete Gospu, njezin izgled, poruke i želje, sve ono što se toliko godina u Međugorju događa, kojim biste riječima to učinili? Tko je Gospa, što od nas želi i čemu nas želi naučiti?

Slično su me pitale moje kolege iz razreda u Sarajevu, muslimani: Tko je žena koju vidim. Odgovarala sam im ovako: Gospa je majka, majka koja te voli bez ikakvih uvjeta, bez ikakvih granica; ti si za nju najvažniji, ti si središte njezina života, ti, baš ti, kao osoba i njezino dijete. Ona je ljubav, ona daje ljubav, ona traži ljubav. To je za mene majka, naša Gospa koja k meni ovdje dolazi. A od tebe traži isto - samo ljubav; ljubi bližnjega kao samoga sebe, vidi u svakom čovjeku Isusa Krista. Kad to uspiješ - u svakom čovjeku vidjeti Isus Krista - učinio si ono što ona od tebe želi, ti si na Božjem putu, ti si upoznao ljubav Božju. Tako sam govorila onima koji o Gospi i ukazanjima ne znaju ništa.

Kakav je jedan Vaš molitveni dan?

Ustajem se prije ostalih da mogu izmoliti kronicu. Tijekom dana opet molim kronicu, jer za mene je molitva moj razgovor s Bogom. Kad sam god umorna i mogu se povući, također izmolim kronicu i sedam Očenaša. Isto tako, ne će proći ni jedan dan a da ne ću izmoliti kronicu sv. Ante, to je nezamislivo. Sveti Ante je moj svetac i moj zaštitnik. Uvijek me je bilo stid od Gospe tražiti nešto što mi treba u životu - ne za

vrijeme ukazanja, već u molitvi - jer, mislila sam, toliko puno dobivam jer gledam njezino lice pa sam se kroz ove godine za sve zavjetovala sv. Anti. Također postim utorkom na čast sv. Ante, čitam Bibliju i tako razgovaram s Bogom; volim razgovarati, pričati s njime.

Volim pričati i s Isusom. Na primjer, najteža mi je Gospina poruka koja kaže da u svakom čovjeku trebamo gledati Isusa Krista. U nekoj osobi jednostavno ne uspijevam odmah vidjeti Isusa Krista pa kad molim, kažem Isusu: Isuse, daj ti probaj u toj osobi vidjeti sebe. Naravno, odmah dodam i: Oprosti, Isuse, ti znaš da tako ne mislim. Molitva je moj odmor, trenutci koje ljubomorno čuvam.

Vaša obitelj?

Bez pomoći i razumijevanja moga muža Marka naravno da sve ovo ne bih mogla stizati. Bogu hvala, i u djeci i u mužu imam podršku. Ako sam s hodočasnici, muž djeci pokazuje zadaću... pomaže mi u svemu. Pokušavamo zajednički slijediti ono što Bog od nas traži.

Što se tiče naše djece, bilo nam je jako važno da im odmah, dok su mali, objasnimo da mama nije veća od drugih, da nisam nešto posebno. Prvo smo im približili Boga i vjeru, kazali smo im da Bog izabire neke ljude ne zato što su po nečemu važniji i veći, nego zato što u tom momentu treba takve ljude pa je tako izabrao i njihovu majku.

Jedanput, kad je Marija imala dvije i pol godine - ja joj nisam govorila o ukazanjima jer sam mislila da je premalena da to shvati - igrala se u sobi s prijateljicom. Svako sam ih malo obilazila, nadgledala. U jednom trenutku prijateljica joj govori kako njezina mama vozi auto. Moja Marija joj je uzvratila da to nije ništa, jer njezina mama svaki dan priča s Gospom. Shvatila je to, a nisam joj ništa pri-

čala o ukazanjima. Zato je važan roditeljski primjer, da roditelji mole Boga i vole Boga.

Drugi primjer. Jedanput, dok je Veronika bila mala, govorila sam skupini Talijana. Kad sam završila, oni su me grlili i ljubili, a Veronika mi je kasnije rekla da ništa nisu razumjeli. Kad sam je pitala zašto tako misli, odgovorila je kako su ljubili mene, a nisam važna ja nego Gospa. To mi je bilo drago jer shvaćaju da nisam važna ja, nego Gospa, a pred Gospom smo svi jednaki.

Mirjana, što znače Gospine riječi da je ovo posljednje ovakvo ukazanje na zemlji?

Dobro je što ste to upitali jer ljudi vole izvrtati riječi i tražiti čudesa. Gospa je rekla da je ovo posljednji put da je na zemlji na ovakav način. Gospine riječi nikada nisam shvatila da se više ne će ukazivati, da više ne će dolaziti, već da želi reći kako je ovo posljednje ukazanje s ovoliko vidjelaca, ovoliko puno godina, ovoliko puno poruka, puno ukazanja. Mislim da je to smisao te Gospine poruke. To je isto kao ona poruka kad je Gospa rekla: *Ja vam dajem svoj majčinski blagoslov, od danas vi ste taj blagoslov.* Ljudi su razumjeli tu poruku da sami druge blagoslivljaju, što me je ostavilo bez riječi. Jedino svećenik može blagoslivljati drugoga čovjeka, svećenik i nitko drugi. Gospa je tom porukom htjela reći da naš život bude blagoslov za druge, da onaj u našoj blizini preko nas doživi ljubav Božju, a ne da mi stavljamo ruke na druge ljude i da ih blagoslivljamo. To može činiti samo svećenik. Čak i Gospa za vrijeme ukazanja svakoga drugog u mjesecu, kad blagoslivlja nas i stvari koje su za blagoslov, kaže: *Ja vam dajem svoj majčinski blagoslov, a najveći blagoslov koji na zemlji možete dobiti je onaj od svećenika. Preko svećenika vas blagoslivlja moj sin i ne zaboravite da je njihove ruke on blagoslovio.*

Poruka je upućena svakomu čovjeku, a da bismo je razumjeli, molimo, uzmimo kronicu i molimo, tako ćemo razumjeti ono što nam Bog govori. Svatko ima svoj život, svoje križeve, i Bog svakomu govori na različit način.

Bili ste kod pape Ivana Pavla II.?

Bila sam samo jedanput, i to na općoj audijenciji kad me je, kao i druge, blagoslovio. Tom je prilikom svećenik s kojim sam bila povikao: *Ovo je Mirjana iz Međugorja.* Papa se vratio do mene, ponovno me blagoslovio i otišao. Svećeniku sam rekla: *Vidite, oče, on samo misli da meni treba dvostruki blagoslov.*

Popodne smo dobili poruku da sutradan u osam sati dođemo u Castelgandolfo. Susret s Ivanom Pavlom II. bilo je nezaboravno iskustvo. Papa je rekao: *Da nisam papa, već bih bio u Međugorju.* Nije me upitao ni riječi o tajnama, pitao me samo o Gospi, o njezinoj ljepoti, njezinoj ljubavi te kazao da molim hodočasnike da mole za njegove nakane i da čuvamo Međugorje jer je ono nada za cijeli svijet.

TKO JE MARIJA?

Zanimljivo je da ni u jednom evanđelju ne nalazimo da bi se Isus Mariji obratio riječima „majko“ ili „mama“. Obrća joj se sa „ženo“. Sva nam pak evanđelja kazuju da je Boga zvao „Otac“ i čak „tata-Abba“. To znači da Marijina veličina nije u tome što je Isusova majka, nego u tome što je žena po Božjoj volji.

Mirjam

Ime *Marija* (Mirjam) na aramejskom vjerojatno znači „princeza“ ili „gospođa“. Prva Marija odnosno Mirjam koja se spominje u Bibliji je Mojsijeva sestra. Živjela je u vrijeme izlaska Hebreja iz Egipta u 13. stoljeću prije Krista (Knjiga Izlaska 15,20). Kod Židova ime Marija bilo je često.

Gledajući tekstove Novog zavjeta, vidimo da je Marija Židovka, djevojka iz malenog mjesta zvanog Nazaret, zaručnica i supruga Josipa iz plemena Davidova (Luka 1,26-37), majka i prva učenica Isusova (Luka 2,41-50). Marija je svjedok Isusove smrti na križu, a potom majka svih Isusovih učenika (Ivan 19,25-27). Zajedno s apostolima primila je izljev Duha Svetoga na dan Pedesetnice (Djela apostolska 2,1-12). Ostatak svoga zemaljskog života provela je uz Isusova učenika Ivana. Kod Navještenja, anđeo ju naziva „milosti puna“ (Luka 1,28). Kod Pohode-nja, Elizabeta joj kaže da je „blagoslovljena među ženama“ (Luka 1,42). Od nje se „rodio Isus koji se zove Krist“ (Matej 1,16). Kod Prikazanja u Hramu, Šimun prorokuje da će joj „mač probosti dušu da se razotkriju namisli mnogih srdaca“ (Luka 2,35). Ona je „žena“ (Ivan 2,4; Ivan 19,26).

Žena po Božjoj volji

Zanimljivo je da ni u jednom evanđelju ne nalazimo da bi se Isus Mariji obratio riječima „majko“ ili „mama“. Obrća joj se sa „ženo“ (Kana, raspeće...). Sva nam pak evanđelja kazuju da je Boga zvao „Otac“ i čak „tata-Abba“. To znači da Marijina veličina nije u tome što je Isusova majka, nego u tome što je žena po Božjoj volji. Ona se s povjerenjem predala Božjoj volji i sudjelovala u Njegovim naumima.

Isus to potvrđuje kada jednom prigodom, dok je govorio, netko iz mnoštva povika: „Blažena utroba koja te nosila i prsi koje si sisao!“ Isus nato odgovori: „Još blaženiji oni koji slušaju riječ Božju i čuvaju je!“ (Luka 11,27), a Marija je upravo to činila. Isus je od Marije tražio da ga se u ljudskom smislu potpuno odrekne da bi ga našla u Božjoj volji. Marija je s Isusom sjedinjena u vjeri i u izvršenju Božjih nauma, i u tom je smislu model i primjer svim vjernicima.

Jednom drugom prigodom Marija je poželjela vidjeti Isusa. Rekli su mu: „Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i žele te vidjeti.“ A Isus im odgovori: „Maj-

ka moja, braća moja su oni koji riječ Božju slušaju i vrše“ (Luka 8,19-21). Upravo tim riječima Isus je svim svojim sadašnjim i budućim učenicima otvorio put duhovnog majčinstva i duhovnog bratstva koje se temelji na slušanju i vršenju Božje riječi.

Vjerna Židovka, prva kršćanka

U svojem evanđelju Luka prikazuje Mariju kao vjernu i pobožnu Židovku koja je živjela po židovskom Zakonu i držala se židovskih običaja. U drugom poglavlju Lukina evanđelja piše: „Kad se po Mojsijevu Zakonu navršise dani... Marija i Josip poniješe Isusa u Jeruzalem... kao što piše u Zakonu Gospodnjem... da prinesu žrtvu kako je rečeno u Zakonu Gospodnjem... S Josipom i Isusom Marija je svake godine hodočastila u Jeruzalem „po običaju“ blagdanskome. Tog se običaja Isus kasnije držao cijeloga života. Ivanovo evanđelje u pet navrata spominje da je Isus uzlazio u Jeruzalem i naučavao u Hramu (Ivan 2,13; 5,1; 7,14; 10,22; 12,12).

Marija i Josip su Židovi. Isus je Židov. Sva dvanaestorica Isusovih učenika su Židovi. Sveti Pavao je Židov i ponosan je na to. Kaže: Ja sam Židov (Djela apostolska 22,3), obrezan osmog dana, od roda Izraelova, plemena Benjaminova, Hebrej od Hebreja; po Zakonu farizej (Filipljanima 3,5). O svojim sunarodnjacima Pavao kaže: Oni su Izraelci, njihovo je posinstvo, i Slava, i Savezi, i zakon, i bogoštovlje, i obećanja; od njih je, po tijelu, i Krist, koji je iznad svega, Bog blagoslovljen u vjekove (Rimljanima 9,1-5).

Pavao smatra da nitko ne može zamijeniti Židove u Božjem planu: Zar je Bog odbacio narod svoj? Nipošto? Ta i ja sam Izraelac... Nije Bog odbacio naroda svojega koga predvidje. Sa Siona je došao Otkupitelj! U pogledu izabranja, oni su ljubimci. Ta neopozivi su dari i poziv Božji! (Rimljanima 11).

Prvi kršćani bili su redom Židovi. Petar i Ivan redovito su uzlazili u Hram na molitvu (Djela apostolska 3,1). Riječ je Božja rasla, umnogome se množio broj učenika u Jeruzalemu i veliko je mnoštvo svećenika prihvaćalo vjeru (Djela apostolska 6,7). Za kršćane Pavao kaže: Mi smo podrijetlom Židovi (Galaćanima 2,15-21).

U prvim vremenima učenici i prvi vjernici nisu

ni razmišljali o tome da se - slijedeći Isusov nauk - korak po korak definitivno odvajaju od svojih sunarodnjaka i od židovske vjere... Mislili su da će Isusov nauk iznutra reformirati židovsku vjeru, ali su pismoznanci i vjerski velikodostojnici Isusa smatrali krivovjernim prorokom... (Matej 26,57-67) i tako, kada je Petar u ime Isusovo bio iscijelio jednog hromoga na vratima Hrama, bilo mu je zabranjeno zboriti i naučavati.

Nakon vjernih Židova, prvi koji su počeli slijediti Isusov nauk bili su Samaritanci. Prvi ne-Židov koji je primio krštenje bio je jedan Etiopljanin, visoki dostojanstvenik etiopske kraljice. Krstio ga je apostol Filip (Djela apostolska 8). U djelima apostolskim spominje se da se poslije Isusova uzašašća Marija s učenicima vratila u Jeruzalem. Tamo su se uspeli u gornju sobu gdje su boravili, jednodušno postojani u molitvi. Tamo su doživjeli i izljev Duha Svetoga na sve narode pod nebom. Toga se dana krstilo te Petru i učenicima pridružilo oko tri tisuće duša (Djela apostolska pogl. 1 i 2).

Pavao ipak upozorava kršćane neka se ne uznose, jer Izrael ostaje izabrani narod: Ako li su prvine svete, sveto je i tijesto; ako li je korijen svet, svete su i grane... ne nosi ti korijena, nego korijen tebe... Ne uznosi se... (Rimljanima 11,16-19).

U Međugorju, Marija Pavlović kaže da je u svojim ukazanjima Gospa znala moliti na nekom jeziku koji vidjelica ne razumije. Ne bi li to mogao biti hebrejski? Jer doista, Marija je bila i ostala - Židovka. (L. P.)

SVETA MALA TEREZIJA IZ LISIEUXA

fra Karlo Lovrić

U ovom i idućem broju našega mjesečnika predstavit ćemo sveticu koja, kao i sv. Franjo Asiški, svojim životom daje živi primjer čovjeku svih vremena. Iako ih dijeli dugo vremensko razdoblje i različiti životni putovi, oboje su pokazali bezgraničnu upornost u ostvarivanju Božjega plana u sebi te u malim stvarima imali istovjetan i istančan osjećaj prema Bogu.

Terezija je izabrala Karmel u kojemu su se već nalazile tri njezine sestre. Njezina upornost da kao malodobnica uđe u samostan bosonogih karmelićanki brzo je bila nagrađena - premda su samostanski propisi bili drukčiji i to priječili, u Karmel je primljena u petnaestoj godini života. Bilo joj je dostatno manje od deset godina života u Karmelu da postigne najviši stupanj svetosti, a samo stotinu godina nakon smrti (1997.) sveta je Terezija, kao treća žena u povijesti, proglašena naučiteljicom Crkve. Prije nje naučiteljicama Crkve proglašene su sv. Terezija Velika (Avilska) i Katarina Sienška. Premda nije studirala teologiju, postala je naučiteljicom Crkve, i premda nikada nije prekoračila prag Karmela, druga je zaštitnica misija, uz svetog Franju Ksaverskog. Molitvom je isprosila jedno svećeničko misionarsko zvanje te se s tim svećenikom poslije i dopisivala nazivajući ga svojim duhovnim bratom. Ovako mu je pisala u Afriku: «Obećavam vam da ću u nebu ostati vaša mala sestra. Naša povezanost ne će biti narušena mojom smrću, nego će biti još snažnija; tada ne će biti ni klauzura ni rešetaka, tako da će moja duša letjeti s vama do najudaljenijih misijskih područja».

Jednom misionaru u Kini koji je imao poteškoća i koji je od nje tražio pomoć u molitvi, pisala je: «Udaljenost nikada ne će moći odvojiti naše duše, a smrt će našu povezanost učiniti jačom. Kad uskoro dođem u nebo, molit ću Isusa za dopuštenje da vas posjetim i mi ćemo dalje zajednički voditi apostolat».

Što je Karmel?

Sv. Mala Terezija nije učinila ništa posebno, osim što je znala trpjeti, moliti i ljubiti. *Ljubav je moj život* - govorila je. Gdje je to

la tražio Boga te tako postao uzorom eremitskog (pustinjačkog) života. Njegove riječi: *Neka živi Gospodin pred čijim licem ja stojim* (1 Kr 17,1) postale su životnim idealom karmelićanskog reda. U 11. i 12. stoljeću Karmel su naselili eremiti koji su činili bratovštinu. Jezgru duhovnosti tražili su u pozornosti i svjesnom stajanju pred Božjim licem - kako je preneseno iz Ilijine tradicije - te stalnom životu u Božjoj nazočnosti, kako je živjela Marija.

Povijest jedne duše

Mala Terezija živjela je na pragu 20. stoljeća i stoga je svetica i našega vremena. Poznata je i pod imenima sv. Terezija iz Li-

naučila? Iako je u djetinjstvu bila tvrdoglava, svoj opori karakter brusila je u Karmelu - potpuno se predala Božjoj volji, prihvaćajući i volju svojih samostanskih poglavarica.

I dvije-tri riječi o Karmelu.

Počeci Karmela su u Svetoj zemlji. Sežu do proroka Ilije koji je u samoći brda Karme-

sieuxa i sv. Terezija od Djeteta Isusa. Svetičina autobiografija *Povijest jedne duše*, koju je napisala po nalogu svojih poglavarica, te 266 pisama koje je pisala rodbini, svećenicima i sestrama izvori su iz kojih crpimo podatke o njezinu životu. O njoj su napisane brojne knjige, objavljene na više jezika.

Može se reći da je omiljena i poznata u cijelom svijetu kao malo koji svetac. Život joj je bio kratak, samo dvadeset četiri i pol godine, no snažno ispunjen doživljajima i iskustvom Boga. Vođena Duhom Svetim, iskazivala je živu vjeru i veliku ljubav prema Bogu i ljudima.

Terezija je rođena 2. siječnja 1873. u francuskom gradiću Alençonu, u pokrajini Normandiji. Bila je deveto dijete u svojih roditelja, od kojih je četvero umrlo u vrlo ranoj dobi. Na krštenju je dobila ime Marie-Françoise-Thérèse Martin. Otac Loius Martin i majka Zèlie-Marie r. Guerin bili su vrlo pobožni. U mladosti su oboje razmišljali o redovničkom životu. Terezija je bila veselo i otvoreno dijete, neopterećena se igrala sa svojim vršnjacima. Njezina majka u svojim pismima izvješćuje o ljupkosti, ali i o tvrdoglavosti te žestokom temperamentu svoje kćerkice. Ako joj nešto nije bilo po volji, bacila bi se na pod udarajući nogama, a s dvije je godine znala stajati po dva sata da se i ne pokrene s mjesta kad bi je majka zvala.

Kad joj je majka umrla, Terezija nije bila navršila petu godinu. Smrću majke promijenilo se i njezino duševno raspoloženje. Svoju sestru Paulinu izabrala je za drugu majku, ali pet godina poslije majčine smrti Paulina je otišla u Karmel.

Nakon smrti svoje supruge, gospodin Martin je sa svojih pet kćeriju preselio u Lisieux, gdje mu je zet Izidor Guerin imao ljekarnu i stavio im na raspolaganje lijepu vilu. Gospodin Martin je bez poteškoća plaćao najamninu budući da je kao urar i draguljar uštedio nešto novca, a i njegova supruga je imala jedan mali obrt koji je vodila do svoje smrti.

Terezija je djetinjstvo proživjela u Lisieuxu, a školu je pohađala kod sestara benediktinki. Tu je primila sakramente sv. ispovijedi, sv. pričesti i sv. potvrde, a u kući je od oca i starijih sestara primila sigurnost i ljubav.

Kad su je u desetoj godini života snašle nevolje - iznenadno izvrtnje tijela, mršavljenje i halucinacije, a liječnici bili bespomoćni - u svojoj je bolesničkoj sobi sa sestrama molila pred Gospinim likom. To opisuje ovako: «Iznenada mi se ukazala Gospa, tako lijepa da je nikada ljepšu nisam vidjela; njezino lice odisalo je neizrecivom dobrotom i nežnošću. Ali ono što mi se urezalo duboko u dušu, bio je Gospin čarobni smiješak. Tada su iščezle sve moje patnje, dvije velike suze potekle su mi iz očiju i tiho se spuštale niz obraze. O, mislila sam u sebi, Blažena Djevičarice, kako sam sretna...»

Kroz nekoliko dana nakon toga događaja Terezija je posve ozdravila i opet bila živahna kao prije bolesti.

Terezijino obraćenje

Svoju duševnu ravnotežu primila je u božićnoj noći 1886. «Vratili smo se s božićne polnočke, gdje sam imala sreću primiti jakega i silnoga Boga. Kad smo došli kući, radovala sam se što ću svoje cipelice, ispunjene darovima, donijeti iz kamina; taj običaj bio nam je tako drag u djetinjstvu pa je moja sestra Celina htjela nastaviti s tim običajem, a mene smatrati djetetom... Ali je Isus dopustio da je otac, umoran od polnočke, ljutito uzviknuo: 'S tim je dosta, ovo je posljednja godina!' Ja sam se popela uza stubu ostaviti svoj šešir. Celina je poznavala moju osjetljivost i moju nevolju; vidjela mi je suze u očima. Ali Terezija više nije bila ista - Isus je obratio njezino srce. Potisnula sam suze i požurila niza stubište; radosno sam uzela darove iz svojih cipela i bila sam sretna poput kraljice. Otac je opet bio radostan i nasmijao se, a Celina je mislila da sanja! Srećom, bila je to slatka stvarnost. Mala Te-

rezija našla je duševnu jakost koju je u četrtoj godini bila izgubila i koju će zauvijek sačuvati. U ovoj noći započelo je moje treće životno razdoblje, najljepše od svih. Isus je u jednom trenutku dovršio što meni nije uspijevalo u desetgodišnjem naporu» (*Povijest jedne duše*).

Ovim tzv. obraćenjem Terezija je prevladala svoje sebeljublje, a dušu joj je ispunila ljubav spram bližnjega. K tomu je osjetila želju grješne ljude pridobivati za Boga i vječni spas. Pola godine kasnije u jednim je novinama čitala o trostrukom ubojici koji je u Parizu opljačkao i ubio tri čovjeka. Sve je slutilo na to da bi pod giljotinom (smrtna kazna odsijecanjem glave!) mogao svršiti bez pokajanja. Terezija ga je htjela sačuvati od pakla i svom snagom je molila za njegovo obraćenje. I konačno, na dan izvršenja presude, u novinama je pročitala da se osuđenik, koji se već bio popeo na stratište i glavu stavio pod sjekiru, još jednom podigao, od svećenika uzeo križ i tri puta ga poljubio. Poslije toga izvršena je kazna. To je za Tereziju bio poticaj da moli za takve nesretne ljude, što je posebice činila u svom samostanskom životu. **(Nastavlja se)**

KRATKI ŽIVOTOPISI POKOJNIH MEĐUGORSKIH DUŠOBRIŽNIKA (5)

Fra Radovan Petrović rodio se u Klobuku 25. svibnja 1920. Osnovnu školu završio je u Klobuku 1931. godine, gimnaziju na Širokom Brijegu (1931.-41.), a bogoslovni studij na Humcu (1941.-43.), u Mostaru (1943.-45.), a čini se i u Zagrebu (1945./46.). Franjevački habit obukao je 1938. na Humcu, a za svećenika je zaređen 1944. u Vitini. Kao svećenik djelovao je najprije u Konjicu (studeni 1946.-1947.), a potom je morao u vojsku (1947.-49.). Nakon toga je opet u Konjicu (1949.-51.), pa župnik u Glavatičevu (1951./52.), tajnik Provincije u Mostaru (1952.-59.), župnik u Kočerinu (1959.-66.) i u Međugorju (1966.-74.). Nakon toga je punih 18 godina u Slanom (1974.-92.), najprije kao gvardijan, a potom kao duhovni pomoćnik. Bavio se građevinskim poslovima gdje je god bio: dovršio je izgradnju veličanstvene crkve sv. Jakova u Međugorju, u Slanom sagradio novo samostansko krilo, učvrstio crkvu, arheološki dao istražiti i konzervirati, a gradio je i na drugim župama. Preminuo je u Zagrebu, u bolnici Sestara milosrdnica, 28. kolovoza 1992., u 73. god. života, 53. god. redovništva i 49. god.

svećeništva, od raka prostate. Pokopan je na Novom groblju na Humcu.

Fra Zlatko Sivrić rođen je 28. veljače 1893. u Međugorju. Osnovnu školu pohađao je u rodnom selu, gimnaziju na Širokom Brijegu, a filozofsko-teološki studij u Mostaru. U franjevački red primljen je 1912., a za svećenika je zaređen 1917. godine. Pastoralno djeluje najprije kao kapelan na Š. Brijegu (1918.-22.), pa onda u Ljutom Docu (1922.-24.). Najduže je ipak ostao u Mostarskom Gracu, gdje je župnikovao punih 25 godina (1924.-49.). Potom je devet godina župnik u Prisoju na Bušku blatu (1949.-58.). Otada je pomoćnik u nekoliko župa: u Posušju (1958.-60.), Gorici (1960./61.), Kočerinu (1961.-70.), Međugorju (1970.-75.). Konačni je smiraj pronašao u širokobriješkom samostanu (1975.-80.). Opismenjivao je nepismeno hercegovačko pučanstvo, osobito u Gracu. U ratu je spašavao koga je mogao; za to je 1970. dobio odlikovanje – Orden bratstva i jedinstva. O njemu je Branko Ignjac napisao knjigu pod naslovom *Crveni fratar* (Zagreb, 1979.). Pre-

fra Robert Jolić

minuo je na Širokom Brijegu od starosti 23. svibnja 1980., u 88. god. života, 68. god. redovništva i 63. god. svećeništva. Pokopan je na groblju Mekovcu.

Fra Luka Sušac rodio se u Studencima 4. listopada 1922. Osnovnu školu završio je na Humcu kod sestara milosrdnica, gimnaziju na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru, Sarajevu i Zagrebu. Franjevački habit obukao je 1941., a za svećenika zaređen 1947. Sudionik je Križnog puta hrvatskog naroda 1945. godine. Bio je zatvoren u Zagrebu, na Savskoj cesti, i malo je nedostajalo da bude strijeljan. Kapelansku službu započeo je u Mostaru (1949.-51.), nastavio u Konjicu (1951./52.). Kako je fra Krešo Jukić namjesto na službi župnika u Konjicu završio u zatvoru, fra Luka je od 1952. župnik u Konjicu, u početku sam u prevelikoj župi. Potom je župnik i gvardijan na Širokom Brijegu (1956.-58.), a iste službe obavlja onda i na Humcu (1958.-64.). Deset godina je zatim župnik u Vitini (1964.-74.) te šest u Međugorju (1974.-80.). Od 1980. stalno je do smrti na Humcu. Bio je defini-

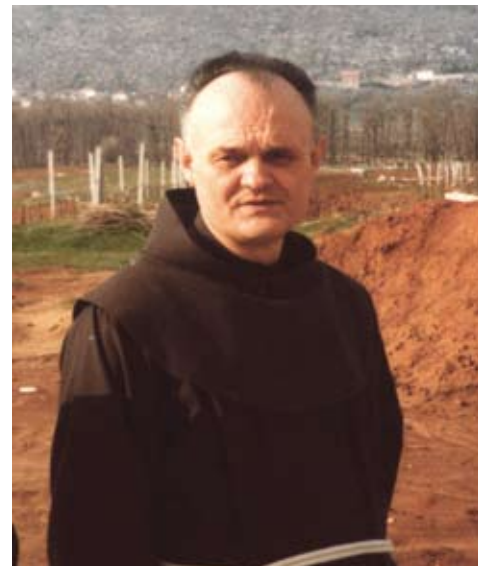
tor Provincije. Uspio je dobiti od komunisti, koji su franjevcima bili oduzeli samostan u Konjicu, najprije staru župnu kuću u Orašju, a kasnije i prizemlje samostana. Gradio je na Humcu i obnavljao u ratu uništeno samostansko krilo i crkvu, a u Međugorju je dovršio izgradnju župne crkve. Bio je dugogodišnji ispovjednik hodočasničkoga mnoštva u Međugorju. Preminuo je na Humcu 21. rujna 1997., u 75. god. života, 56. god. redovništva i 51. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Fra Zrinko Čuvalo rođen je u Proboju, župa Vitina, 2. siječnja 1936. Osnovnu školu završio je u Ljubuškom i Mostaru, gimnaziju u Splitu. Bogoslovni studij završio je u Visokom i Sarajevu. Franjevački habit obukao je 1955., a za svećenika je zaređen 1963. Pastoralno je najprije djelovao kao kapelan u Konjicu (1964.-70.), gdje je s fra Brunom Česićem pripremao teren za ponovno otvaranje samostana. Potom je župnik na Čerinu (1970.-74.), Klobuku (1974.-80.), kapelan u Međugorju (1980.-82.), župnik na Posuškom Gracu (1982.-84.), Seonici (1984.-89.), Tihaljini (1989.-91.). Bio je definator Provincije (1970.-73.). Svjedok je početka Gospinih ukazanja u Međugorju. Preminuo je u Zagrebu, u bolnici Sv. Duh, 1. lipnja 1991., u 55. god. života, 35. god. redovništva i 28. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Fra Veselko Sesar rođen je 18. travnja 1928. na Kočerinu. Pučku školu završio je na Kočerinu, gimnaziju na Širokom Brijegu i u Visokom. U franjevački red stupio je 1947. Bogosloviju je studirao u Sarajevu. Tu je zaređen za svećenika 1952. Djelovao je kao kapelan na Š. Brijegu i u Tomislavgradu (1956.-59.). Bio je župnik u Crnču (1959./60.), Gradnicima (1960.-64.), samo-

stanski vikar na Š. Brijegu (1964.-67.), župnik u Gorici (1967.-74.), kapelan u Posušju (1974.-77.), župnik u Rasnu (1977.-82.), kapelan u Međugorju (1982.-84.), kapelan u Gorici (od 1984. do smrti). Kao župnik u Gorici sagradio je najljepšu poslijeratnu crkvu u Hercegovini, prema planu ing. fra Pija Nuića. Preminuo je u bolnici Rebro u Zagrebu nakon operacije srca 2. srpnja 1990. u 63. god. života, 43. god. redovništva i 38. god. svećeništva. Pokopan je na groblju Mekovcu na Š. Brijegu.

SUPROTNO, ROĐO MOJ

Miljenko Stojić

Ona uzrečica "Odvrtimo film" kuša se nekako gurnuti u stranu. Sada je, kao, digitalno doba i sve se drukčije odvija. Na pozornici su neka nova djeca, osobenog načina mišljenja i ponašanja. Nu, da skratimo priču, ovaj će izričaj očito još dugo vrijediti; recimo da nije bitno što se vremena mijenjaju, bitno je da određene vrijednosti i nadalje ostaju takvima. E, a sada još jedno pitanje: Što su komu te "određene vrijednosti"?

Vozio sam se neki dan prema svjetski poznatom molitvenom mjestu, međugorskoj župnoj crkvi. Moram priznati i da sam se nešto bio zamislio. Odjedanput mi se učini da sam promašio tako dobro poznati put koji je, usput rečeno, nemoguće promašiti. Proletio sam kroz neki slavoluk, vrata, što li, koji me pozivaju u nešto. Brzo sam se, naravno, pribrao i vidio da je sve u redu. Kasnije sam saznao u što su me pozivali i odmahnuo rukom. Demokracija je, oni po zakonu to mogu raditi, a po tom istom zakonu ja tamo ne moram ići. Jedino mi nije bilo jasno kako nešto tako privatno smije obuhvaćati cestu koja je, barem tako kažu, javna. Dok netko na to ne odgovori, spomenimo drugu sliku. Ponovno blizina svjetski poznatog molitvenog mjesta. Veliki oglasi, veleplakati ili jumbo plakati, kako se suvremeno tepa, pozivaju na neku zabavljачku večer. Slika kao na vojničkim ormarićima u bivšoj JNA: obnaženo žensko čeljade. Tu vojsku davno smo protjerali, očito ostade njezin duh. I tako, nekako se iskobeljah iz ovih dobrodošlica i dođoh pred crkvu sv. Jakova. A tamo zatekoh staricu koja se pobožno moli, ruku žuljevitih od života. Zatekoh i studenta koji je već zagrizao u život i sada nastoji ublažiti njegovu gorčinu. Zatekoh i

djecu koja otvorenih očiju sanjaju novi, ljepši svijet. Nisam ih pitao o spomenutim slikama. Bilo me stid.

Pred mnogo godina u školi sam učio oćenito o duhovnosti, napose o kršćanskoj. Tamo me poučiše da vanjski izraz duhovnosti ne smije biti drukčiji od nutarnjeg sadržaja. Međutim, kad usporedim »dobrodošlicu« na samom ulazu u područje na kojem bi trebala vladati ta kršćanska duhovnost, vidim nešto potpuno suprotno. Netko je pogriješio, s ove ili one strane te dobrodošlice. A možda i nije? Zašto ne bi moglo biti da svatko promiče svoju duhovnost? To je nešto poput razlike između turista i hodočasnika, samo da se netko ne uvrijedi, govorim u odnosu na zbivanja u župi Međugorje. Prvi će sve uredno zabilježiti svojim fotoaparatom ili kamerom, možda predložiti sadržaje koji će obogatiti ponudu, obećati da će dovesti zanimljive i visoke goste. Drugi će se, pak, zadubiti u svoju dušu, nastojat će je promijeniti da bi, nakon što se vrati kući, tako obnovljen počeo mijenjati svoju okolinu. Suprotno, dakle, rođo moj! Kad je misao ovako uredno i zanimljivo potekla, zabilježimo još nekoliko opaski. Onaj tko dolazi zbog Kraljice Mira nikada ne će tražiti da ga zbog toga fotografiraju, propitkuju za novi-

ne, da ga maze i paze, da mu čak plate za to. On će razmisliti o porukama koje se odavde šire i biti sretan što je došao, zahvaljivati za to Bogu i drugima, bez bilo kakve primisli da netko njemu zahvali. Desetljeća su sabrana u ovo iskustvo koje žilavo ostaje u srcima hodočasnika unatoč svim navalama, svjesnima i nesvjesnima. Svjedoče o tome i utrte staze na Brdu ukazanja i Križevcu. A mnogi kamen u njima izglašale su bose noge.

Dok ovako razmišljam, sve manje i manje shvaćam roman koji nastojim dočitati, a ne da mi se. Bio je hvaljen u novinama pa sam ga nabavio predstaviti ga u nekom od javnih glasila. Priznajem, prevarilo me to što su spominjali da govori o Domovinskom ratu. Onaj tko ga je napisao, tako su rekli, protivi se napadu na svoju domovinu, razmišlja o danima provedenim u skloništim, o pogibiji naših momaka. Naslovnica me čudno gledala, a i ja nju, ali sam ga nabavio. I zaključih da je naslovnica imala pravo. Nismo jedno za drugo. Previše izgubljenosti, pijanstva, povraćanja, iščašenih misli, da bih se suživio s romanom. Očito, ne treba vjerovati određenim javnim glasilima ni kada im se dogodi da o Domovinskom ratu govore pozitivno. Da sam obratio pozornost na jednu malu stvarčicu, vjerojatno se sve ovo ne bi dogodilo. Previše je, naime, puta bilo rečeno da je ovo pravi primjer suvremenog, oprostite modernog (oni to tako kažu), romana. Opet ja u raskoraku s vremenom. Kuku majko!

Znam, vrijeme je ovaj tekst privesti kraju. Nisam imao namjeru pokrenuti neka velika pitanja. I sâm sam umoran od onih koji to neprestano čine. Htio sam si samo malo otvoriti oči i glasno razmišljati. Netko bi rekao - nije to uputno. Nu, kako živjeti bez toga? »Odvrtimo film« i sjetimo se djelovanja blaženog Stepinca. Njega, uz ostalo, osudiše, kažu i ubiše, i zbog »duga jezika«. Ipak, njih nestade, a njegovo ime vječno će sjati među blaženima i svetima.

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.
Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik
Informativnog centra "Mir"
Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,
pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:
30 KM/120 Kn

**RADIOPOSTAJA
MIR
MEĐUGORJE**

Jajce 67,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivanićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

**Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno**

**INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE**

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 19 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

